

Eğitimİş

EKENEK

Eğitim-Kültür-Sanat Dergisi

ISSN:2147-8333

Işık Kansu:
İZİNDEYİZ

Laiklik
ÖZGÜRLÜKTÜR

Orhan Yıldırım
Prof. Dr. Özer Ozankaya
Ebru Sungar
Himmet Suat Sadış
Murathan Çarboğa
Sıla Varol
Ceyhun Yıldız
Av. Burak Sabuncu
Oya Adıyaman
Maksut Balmuk
Şener Altun

Adnan Binyazar yazdı:
**SANATTA
DEVRİMCİ TAVIR**

100. yılında
19 MAYIS

Mustafa Gazalcı:
**Köy Enstitüleri
Aydınlığından
Günümüz Eğitime**

Eğitimiş EKENEK

Sahibi

Orhan Yıldırım

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Yakup Tekin Efe

Yayın Kurulu

Orhan Yıldırım, Yakup Tekin Efe, Ebru Sungar, Suat Özkolay, Maksut Balmuk

Grafik Tasarım

Dükkan Ajans

Yönetim Yeri

adres: Eğitim-iş Ataç-2 Sokak 43/4 Kızılay/ANKARA

telefon: 0312 434 12 06

e-posta: iletisim@egitimis.org.tr

Bu dergi Eğitim-iş tarafından TC yasalarına uygun, üç ayda bir olarak yayınlanmaktadır. Ekenek dergisinin isim ve yayın hakkı Eğitim-iş'e aittir. Ekenek dergisinde yayınlanan yazı, resim, fotoğraf, karikatürlerin her hakkı saklıdır. Bu dergide yayınlanan yazılar yazarların sorumluluğundadır.

Sendika üyelerine ücretsiz olarak dağıtılır.

Baskı: Kızılırmak Ofset-Samsun

İçindekiler

İyi Bir Gelecek için İyi Bir Eğitim / Orhan Yıldırım	4
Sanatta Devrimci Tavrı / Adnan Binyazar	6
Köy Enstitüleri Aydınlığından Günümüz Eğitimine / Mustafa Gazalcı	8
Sömürgeci Batı'nın "Ermeni Soykırımı" Karaçılması ve Laiklik Karşısı Partilerin Bunu Kolaylaştırma Tehlikesi / Prof. Dr. Özer Ozankaya	11
Fakir Baykurt Onur Ödülü	12
Gitmediğin Yer Senin Değildir / Ebru Sungar	14
24 Kasım 2018 Başöğretmen Atatürk Onur Ödülü Hakkında / Eğitim İş Antalya Şubesi	18
Yürüdüm / Himmet Suat Sadı	20
47 Öğretmen 47 Emekçi / Himmet suat Sadı	21
Emek: Öğretmenimden Sanat İzleri	22
Haydi Yeni Baştan / Murathan Çarboğa	26
Ata'ya Mektup	30
İbrik / Ceyhun Yıldız	32
İzindeyiz / Işık Kansu	33
ÇGD Hukuk Ödülü	34
Uğur Mumcu'yu Anıyoruz	35
Hukuktan: Sendikalar için Yaklaşan Bir Tehlike / Av. Burak Sabuncu	36
Eğitim İş Araştırması	38
Objektif / Oya Adıyaman	42
Önenli Olan Doğru Yerde Olmak / Maksut Balmuk	44
Ben Öğretmeni / Şener Altun	46

Orhan Yıldırım

İYİ BİR GELECEK İÇİN İYİ BİR EĞİTİM

Orhan Yıldırım

Günümüz dünyasında, eğitim bilimini, insan uygarlığının geldiği aşama açısından değerlendirdiğimizde; evrensel insan hakları perspektifinde iki temel amacı gerçekleştirmek üzere odaklandığını görürüz. Bunlar sırasıyla, iyi bir insan ve iyi bir yurttaş yetiştirmektir. Bu bağlamda sağlıklı bir toplumsal yapı; eğitim yoluyla, insanın hem tarihsel bir varlık olduğunun hem de toplumsal varlık olarak kendi özgünlüğünün yaşadığı toplumsal bütünün uzantısı olduğunun farkındalığıyla gerçekleştirilebilir.

Bu yönde uygulanacak eğitim politikaları ile yetiştirilecek bireyler sadece içinde yaşadıkları topluma ve çevreye karşı değil tüm insanlığa karşı da aynı bilinç ve sorumluluk duygusuyla hareket edeceklerdir. Laik, bilimsel, çağdaş, demokratik ve kamusal eğitim politikaları eliyle bireyler, diğer bireylerin tüm inançsal ve kültürel haklarına saygı duymayı öğrenecekler ve tüm renklerle bir arada yaşamının sağlayacağı birlik duygusunun önemini anlayacaklardır. Çevreye ve diğer canlılara karşı sahip olacakları duyarlılıkla gerçekleştirecekleri davranışlar, insan-doğa uyumuna süreklilik ve sürdürülebilirlik sağlayacaktır.

İnsanlığın bugün içinde bulunduğu üretim- tüketim döngüsünün yarattığı tahribatlar insanlık ve doğal denge açısından ciddi riskler yaratmaktadır. Yaşanabilir bir dünyanın sürekliliğinin sağlanabilmesi açısından; bilimsel ve teknolojik gelişmelerin, insan-toplum-doğa gerçekliğine uyum sağlayabilmesi için eğitim politikalarının geliştirilmesi bir zorunluluktur.

Yukarıda kısaca ifade edilmeye çalışılan eğitim anlayışı, her türlü dini inanç, kültürel yaklaşım ve ideolojik-politik tutumdan bağımsız, tamamıyla evrensel insani değerler ve ilkelerden yola çıkarak ifade edilmiştir. İnsanların yeryüzünün tüm coğrafyalarında, barış içerisinde kardeşlik bağı ile yaşayabilmeleri için birey odaklı; kamusal, laik, demokratik, bilimsel, çağdaş eğitim, eğitimin olmazsa olmazlarıdır.

Eğitimin, baskıcı ideolojilerin ve köktendinci politikaların baskın hale geldiği ülkelerde sürekli insani trajediler yaşanmıştır. Bu tür eğitim politikalarının asıl amacı, özgürlükleri ve bireyin kendi özgünlüğünü yok etmektir. Sistem, birey adına düşünür, birey adına karar verir ve bireyi buna riayet etmeye zorlar. Aykırı veya farklı bir düşünceye ve inanca tahammülü yoktur. Kendi varlığı dışındaki her şeye karşı düşmanca bir algı ve davranış içindedir. Sonuçta; kendisini gerçekleştirmek ve birey olmak isteyenlerin sürekli dışlandığı, ötekileştirildiği, susturulduğu ve cezalandırıldığı bir sistem egemen olur. Böylece, Dünyaya sırtını dönmüş, çok sesliliği, sanatı, kültürü ve bilimi dışlayan, teknolojiyi kendi çıkarlarına uygun olduğu sürece kabul eden kapalı bir rejim olur. Ne yazık ki günümüz Türkiye'si de böyle sürece adım adım evrilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye'deki parlamenter demokratik düzen ve işleyişte, Cumhurbaşkanlığı Sistemine geçiş ile birlikte parti devleti görüntüsü pekişmiştir. Son 16 yıldır iktidarda olan Hükümetlerin kendi atadığı 7 MEB Bakanını değiştirerek uyguladığı

ve uygulamaya kararlılıkla devam ettikleri eğitim politikalarının amacı; toplumu kendi ideolojik-politik amaçları doğrultusunda dönüştürmektir. Eğitim yoluyla bu toplumsal dönüşümün insan kaynağı yaratılmak istenmektedir. Amaçlarını gerçekleştirmek için ilk olarak 8 yıllık zorunlu eğitimi kaldırmışlardır. 4+4+4 adıyla getirdikleri sistem değişikliğiyle, ilköğretim ve ortaokullar ayrıştırmış ve imam hatip liselerinin ortaokul kısımları yeniden açılmıştır. AİHM kararlarına rağmen öğretilmesine devam edilen zorunlu din dersine ek olarak seçmeli zorunlu dini dersler getirilerek eğitimi dinselikleştirmeye çalışmaları devam etmektedir.

Günümüzde uygulanmakta olan geliştirmeye dayalı değil eleme amaçlı eğitim politikaları ile çağdışı, bireysel nitelik gelişimini öteleyen, sorgulamayan, düşünmeyen, tartışmayan, nesiller yetiştirmek hedeflenmektedir.

Tüm bu yanlış eğitim politikalarının bir diğer sonucu olarak OECD ülkeleri arasında en fazla üniversite mezunu işsiz ülkemizde yaşamaktadır. Milletin alın teri vergileri ile yetiştirilmiş olan ve ülkemizde değer verilmeyen nitelikli, kalifiye 150 bin gencimiz son bir kaç yıl içinde ülkemizi terketmiştir. Meslek liselerimiz kalifiye ara eleman yetiştiremediğinden katma değeri yüksek üretim için nitelikli insan kaynağı eksikliğimiz her geçen sürede katlanarak artmaktadır.

Yukarıdaki satırlar siyasi eleştiri yapmak maksadıyla yazılmamıştır. Durum tespiti yapmak ve meseleleri ortak akıl yoluyla çözmek için neler yapmamamız gerektiğinin altını çizmek için yazılmıştır. Hangi siyasi partiyi desteklerse desteklesin Türk Milletinin her ferdi, moda tabirle gemiyi yüzdürmek ve okyanuslara açılmak istiyorsa eğitimin siyasallaştırılmasına dur demeli ve bunun için akli selim içinde sağduyulu davranmalıdır. Çünkü konu "MİLLİ" eğitimidir. Ayrıca istişare etmek bizim binlerce yıllık kültürümüzün gereğidir.

Bu minvalde biz, ülkesini ve halkını seven cumhuriyetin kuruluş felsefesi idealini koruyan öğretmenler olarak şunu biliyoruz ki eğitime dair sorunlarımız dağ gibidir ama çözümsüz değildir. Çözüm halkımızdadır, çözüm üniversitelerimizdedir, çözüm sivil toplum kuruluşlarındadır, çözüm demokratik kitle örgütlerindedir, çözüm iş dünyasındadır, çözüm öğretmenlerimizdedir, çözüm geleceğimiz olan gençlerimizdedir. Ve tabi ki çözüm Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ün açtığı yolda gösterdiği hedefe yürümektedir.

Geleceğimiz için çok geç olmadan MEB; üniversiteler, akademisyenler, uzmanlar, bu konuda söyleyecek sözü olanların sağlayacağı katkılarla, başta sendikamız Eğitim İş olmak üzere, eğitim iş kolundaki diğer sendikalar ve sivil toplum kuruluşlarının da öncülüğünde, ülkemizin barış ve kardeşlik içinde, kimsenin kimseyi ötelemediği, ortak ideallerimiz için herkesin el ele verdiği, mutlu, müreffeh ve güçlü bir Türkiye yaratmak idealiyle, "Eğitimde ve Geleceğimizde Ortak Duygu ve Düşünceyi" inşa etmek için herkes elini taşın altına koymalıdır.

Orhan YILDIRIM
Eğitim-İş Genel Başkanı

Adnan Binyazar

› SANATTA DEVRİMCİ TAVIR

Yaşamla beslenen gerçeklerden doğar Fakir Baykurt'un romanları, öyküleri. Ona göre sanatta devrimci tavır, hayatı değiştirme tavrıdır. Anadolu Garajı ve Tırpan'ın önsözlerinde bu görüşünü açıklamıştır.

Baykurt, ilk romanı Yılanların Öcü'nde de, yazgı gibi gösterilen alışılmış düzene başkaldırır. Direngen bir kadın ("Irazca"), üstü örtük bütün gerçekleri gün yüzüne çıkarır. "Temeloş" (Amerikan Sargısı), "Uluğuş" (Tırpan) kurgulanmış kişilerdir; ama onlar da direngenlikleriyle, gerçek kişiliğin simgesidir. Baykurt'un kişileri, o doğal dilinin, doğal yaşama biçiminin yarattığı gerçeklikten beslenir. Çehov gibi, Gorki gibi, yaşamın aydınlık yüzüne değil, anlatılması gereken derin oyuklarına tutmuştur yazının ışığını. Kişilerinin doğallığı, onun önemli yazarlara özgü söyleminin ürünüdür. Sanatsallığı abartısız, betimlemelerle, halk ağzının yalınlığıyla yaratır.

Baykurt'un yazı damarları özbeöz köyden beslenir. Oranın bilgisiyle, izlenim ve gözlemleriyle okuma dünyasına açılmıştır. Köy, onu kendi adına kendi dili yapmıştır. O dille, köyden aldığı, belli bir sanatsal düzey yaratarak yine köye armağan etmiştir. Onların dünyaları, yolları yordamları, Fakir Baykurt'un savaşçı dilinde direngenlik kazanır. Yaşamı değiştirmeyi düşünecek denli gözü pektir bu kişiler. Baykurt'un romanındaki düşünsel örgü, onların gerçeğiyle kurgulanır. Köy insanının yaşam birikimleri, sanatın dünyayı değiştirme gücünün dinamosudur. Fakir Baykurt'u köylünün direngen yüreğinin yazarı yapan onun bu yönüdür.

"Kabak Musdu", ağadır (Tırpan), iş birlikçidir, üç kâğıtçıdır. Para pul onun elindedir. Yoksul Dürü'yü parayla pulla elde edeceğini sanır. Elli altmış yaşındaki bir adamın on iki on üç yaşındaki bir kızı alıp koynuna sokması doğal sayılır köy ortamında. Tırpan'da bu gelenek, bu doğallık, bu baskı, bu zulüm değişir. Nerdeyse "yazgı" olmuş bu yaşama karşı direnir on iki on üç yaşındaki "Dürü".

Dürü'yü destekleyenler çıkar. Dürü'nün sorunu birden bütün köyün sorunu olur. Köylünün bilinci artmıştır, direnme gücü bilenmiştir. Roman, gerçeklik duygusu yaratma yönünden görevini yerine getirmiştir. Sanatta devrimci tavra bu bilinçle ermiştir Baykurt. Belli ki ancak toplumunu kültürüyle, yaşayışıyla, diliyle sanatsal düzeye çıkaran yazar yapabiliyor bunu. Toplumu ekonomisiyle, gelenek bütünüyle, insan kaynaşmalarıyla algılayan bir yazar, onun adına söz söylemeye giriştiğinde böyle bir sorumluluk yüklenebilir.

Ancak, toplumun yürek vuruşunu yüreğinde duyan bir sanatçı, "hayatı değiştirme amacına yönelmiş bir sanat(ın), insanın bilinçlenmesine ve birleşmesine yardım edeceğini" sanatının amacı sayar. Toplumdaki duygusal/düşünsel iniş çıkışlar da onun düzeneğinde yorum bulur. Sağduyusunu toplumun sağduyusu, beğenisini toplumun beğenisi yapmadımı, ondan, halkın yaratıcı kaynaklarından beslenmesi beklenmemelidir. Halkın yaratıcı varlığını duyumsayıp tüm insanların gerçeğine dönüştüremeyen yazar, yazdıklarında etki uyandırmayan uydurma kurgular arasında dolaşır durur. Yazarın kesin bir tavır alması gerektiğini savunan Baykurt, Tırpan'ın önsözünde şunları söylemek gerektiğini de duyuyor: "Bakıyorum, bazı arkadaşlar, kendini asan kızların öyküsünü yazıyorlar. Kızı, istemediği birine vermiş oluyorlar. Kız, direnç gösterip kurtulamayınca asıyor kendini. Eski öyküler de böyleydi. Ve hep böyle gidiyor. Bence bu, sanatta devrimci bir tavır olamaz."

Bu görüşleriyle, konu yönlendirmelerdeki alışkanlığa karşı çıkıyor Baykurt. Sanat, alışılmışı reddetmek olduğuna göre, Fakir Baykurt'un görüşlerini bu açıdan da değerlendirmek gerekir. Yazının anlatım alanı, her alışılmışı yıkacak denli geniştir. Gelişme aşamasındaki toplumlarda yazar, toplumsal soluk alışın atardamarı olmak zorundadır. Kurmaca yanı ağır basmasına karşın Yılanların Öcü'nün, Tırpan'ın önemi buradan geliyor.

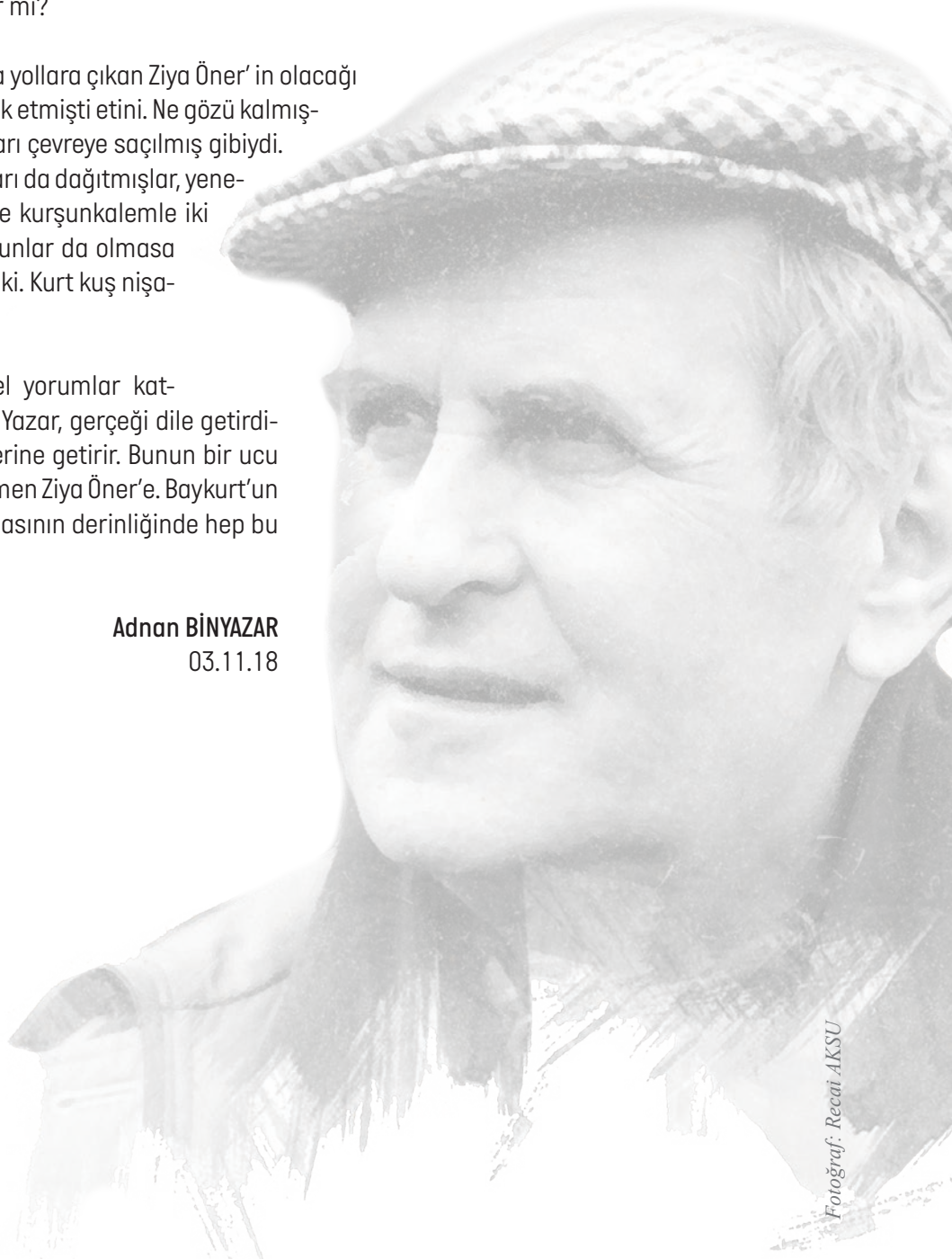
Yine de, gerçek, umuttan yücedir. Baykurt unutulmaz öyküler katmıştır yazınımıza. “Şıhlığöz Yolunda” [Can Parası] adlı öyküde, umudun yerini gerçeklerin aldığı görülüyor. Öyküde, köylüleri şöyle anlatıyor Baykurt: “Varlıkla yokluğun, açlıkla tokluğun sınırında çabalayıp duruyorlardı. Ne kadar kısaydı, ne kadar güçsüzdüler ağanın ve doğanın karşısında! Ne kadar da kolay kandırılıyorlar, çabuk uyutuluyorlardı...”

Şıhlığöz köyü öğretmeni Ziya Öner, doğa karşısında büyük bir yenilgiye uğrar. O doğayı yeneceğine doğa onu yenmiştir. Her şeyin öğretmeni yendiği, onu sürüm sürüm süründürdüğü bir düzende öğretmenle umudu bağdaştırmak... Öğretmenin dayanacağı bir yer de kalmamıştır. Sırtını dayadıklarının da, Baykurt’un deyimiyle, ellerinden hiçbir şey gelmez. Değirmen başkasının, çayır başkasının, tarlaların yarısı başkasının olursa köylünün bir gücü olur mu? Onlardan destek bulacağını sanan öğretmenin gücünden söz edilebilir mi?

“Çocuklar avare olmasın” diye karakışta yollara çıkan Ziya Öner’in olacağı şudur: “Bir kemik yığınıydı. Kurt kuş pampak etmişti etini. Ne gözü kalmıştı, ne kaşı, ne de kirpiği. Giysilerinin yırtıkları çevreye saçılmış gibiydi. Darmadağın olmuştu filesi. Fileden çıkanları da dağıtmışlar, yenecekleri yiyip yutmuşlardı. Ama dört düzine kurşunkalemle iki kutu tebeşir dokunulmadan duruyordu. Bunlar da olmasa ölenin Ziya Öner olduğu bilinmeyecekti belki. Kurt kuş nişanını koymamıştı.”

Baykurt’un yaptığı, sanatına düşünsel yorumlar katmaktır. Gerçekçiliğin bir boyutu da budur. Yazar, gerçeği dile getirdiği ölçüde toplumsal sorumluluğunu da yerine getirir. Bunun bir ucu “İrazca”ya, “Dürü”ye dayanır, bir ucu Öğretmen Ziya Öner’e. Baykurt’un günlük yaşamda dönenip durur gibi yazmasının derinliğinde hep bu gerçeklik arayışı yatmaktadır.*

Adnan BİNYAZAR
03.11.18

Fotoğraf: Recai AKSU

*Adnan Binyazar, *Ozanlar Yazarlar Kitaplar, Can Yayınları, İstanbul 2017, s. 236-239.*

Mustafa Gazalci
mgazalci@gmail.com

› KÖY ENSTİTÜLERİ AYDINLIĞINDAN GÜNÜMÜZ EĞİTİMİNE

Köy Enstitülerinin kuruluşunun üzerinden 78, kapanışının üzerinden 54 yıl geçmesine karşın bu özgün eğitim sistemi gündemden düşmüyor. Her yıl 17 Nisan adı konmamış bir eğitim bayramı olarak yurdun çeşitli yerlerinde bir öncesinden daha büyük özlemle ve coşkuyla kutlanıyor.

Bunun nedeni Köy Enstitüleri sisteminin, bu sistemde uygulanan ilkelerin bilimsel ve çağdaş olmasıdır. Ayrıca Köy Enstitülerinin yerine daha iyi bir eğitim sistemi getirilemedi, tam tersine Köy Enstitüleri kapandıktan sonra eğitimin niteliği sürekli düştü.

Köy Enstitüleri ilkeleri

Kısaca anımsayalım, Köy Enstitüleri ilkelerini:

Üretime dayalı eğitim. "İş içinde iş aracılığıyla, iş için eğitim."

Demokratik bir eğitim.

Öğrencilerin yönetime katılması.

Eleştiri ve özeleştiri. Sorgulayıcı bir eğitim.

Özgür okuma [Ders kitapları dışında roman, öykü, inceleme ve bilim vb. kitaplarını, klasikleri okuma]

Güzel sanatlar ağırlıklı barışçıl bir eğitim. [Resim, müzik, beden eğitimi, sporun her çeşidi]

Parasız, kamusal bir eğitim.

Bilimsel ve laik eğitim.

Kısaca, insanı ve toplumu içinden canlandıran nitelikli bir eğitim anlayışı.

Bugünkü eğitim

Bugünkü eğitime gelince ne görüyoruz?

Ezberci, paralı, sanat, iş eğitiminden uzak, baskıcı bir eğitim.

Kalabalık sınıflar, ikili eğitim.

Çoğu okulda sınıf ve okul kitaplığı yok.

Çoğu okulda uygulama alanı, bahçe bulunmuyor.

Çoğu okulda çok amaçlı salon, laboratuvar yok.

Çoğu okulda yeterli öğretmen bulunmuyor.

Bilimsel bütünlüğü bozulmuş bir eğitim.

Birçok okulda kayırmayla atanmış eğitim yöneticileri.

Fiziki koşullar yetersiz.

Kısaca bugün birçok okulda niteliği düşük bir eğitim veriliyor.

Köy Enstitüleriyle karşılaştınca

Köy Enstitülerine köy çocukları alınıyordu. Köy Enstitüleri kapanınca yerine İmam Hatip okulları açıldı. Bu okullar dinsel ağırlıklı eğitim veren okullardı. Bu okullara da köy ve yoksul çocuklar alındı.

Ancak iki eğitim sistemi ayrı olduğu için aynı kökenden öğrenci alınmasına karşın sonuçları ayrı oldu.

Köy Enstitülerinin ekonomik, kültürel, toplumsal örgütsel sonuçları imam hatiplerde görülmedi.

Köy Enstitülerinden Fakir Baykurt, Mahmut Makal, Mehmet Başaran gibi onlarca hatta yüzlerce yazar, şair yetişti.

Türkiye Öğretmen Dernekleri Milli Federasyonu [TÖDMF, 1949], Türkiye Öğretmenler Sendikası [TÖS, 1965], Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği [TÖB-DER, 1971], Eğitimciler Derneği [EĞİT-DER, 1988] gibi etkili öğretmen örgütlerinde Köy Enstitülüler ağırlıklı olarak yer aldılar.

Köy Enstitülüler, toplumun her alanında başarılı oldular. Örgütlenerek çevrelerini aydınlattılar.

Eğitimin dinselleştirilmesi, özelleştirilmesi

Köy Enstitülerinin kamusal, üretici eğitimi yerine kara tahta başı, masa başı ezberci, paralı eğitimi getirildi diye yakınır-ken son yıllarda özellikle AKP döneminde eğitimin niteliği daha da bozuldu.

Cumhuriyetin öğretim birliğine dayalı laik bilimsel eğitim yerine 2012'de getirilen 4+4+4 ile eğitim daha çok dinselleştirildi, özelleştirildi. Eğitim yöneticileri iktidara yakın kişilerden seçildi. Ders programları, ders kitapları değiştirildi. Evrim kuramı sakıncalı görülerek programlardan çıkarıldı. Köy Enstitülü yazar ve şairlerin ürünleri ders kitaplarına alınmadı.

Atatürk, ilke ve devrimlerine çok az yer verildi.

Yarına umutla bakmak

Her şeye karşın geleceğe umutla bakmak,

Her fırsatta çocuklarımıza laikliğin bilimselliğin önemini anlatmak, yaşatmak,

Eğitim yöneticileri laik, demokrat kişilerden olması için her türlü yasal hakkımızı kullanmak,

Her okulda sınıf ve okul kitaplıkları açmalı, bu kitaplıklarda çağdaş yazarlara yer verilmesi için uğraşmak,

Her okulda sanat, müzik, resim, spor etkinliklerini artırmak,

Geçmişte başarıyla uygulanmış Köy Enstitüleri sisteminden, Halkevlerinden, dünyadaki başarılı uygulamalardan yararlanmak,

Araştırmacı, sorgulayıcı bir eğitim anlayışı egemen kılmak,

Teknolojik gelişmelerden yararlanmak,

Öğrencilerin üreteceği, yaratacağı bir ortam geliştirmek gerekir.

Çünkü ülkemizin, hatta insanlığın aydınlık geleceği laik, bilimsel, kamusal, nitelikli eğitimdedir.

Mustafa GAZALCI

EN DOĞRU
EN HAKİKİ
TARİKAT
MEDENİYET
TARİKATIDIR

H. Atatürk

LAİKLİK
ÖZGÜRLÜKTÜR

"Laiklik, yalnız din ve dünya işlerinin ayrılması demek değildir. Tüm yurttaşların vicdan, ibadet ve din özgürlüğü de demektir" diyen Mustafa Kemal Atatürk'ün en önemli devrimlerinden birisi laikliktir.

Ulusumuzu çağdaş düşünce sistemi ve evrensel bakış açısına kavuşturan Atatürk devrimlerinin büyük bölümü laik devlet düzenine geçilmesiyle sağlanabilmiştir.

İnsanların inançlarına saygı gösterilmesi gerektiğini savunan Eğitim-İş, Atatürk'ün söz konusu tanımını benimsemiştir ve devlet yönetiminde inançların öne çıkmasına karşıdır.

Prof. Dr.
Özer Ozankaya

› SÖMÜRGEÇİ BATI'NIN "ERMENİ SOYKIRIMI" KARAÇALMASI VE LAİKLİK KARŞITI PARTİLERİN BUNU KOLAYLAŞTIRMA TEHLİKESİ

Türk ulusuna "Ermenilere soykırım yapma" karasını çalma yolundaki bayatlamış sömürgeci alışkanlığını Fransa hükümeti, hem de devlet başkanlığı düzeyinde, sürdürmek istiyor.

Sömürgeci Batı'nın bu suçlaması, gerçekte, Türk ulusunun ayrı dinsel inançtaki halklara hoşgörüsü olmadığı yolundaki haçlı döneminden kalma ve gerçek olsa yurdumuzda bağımsız yaşama hakkımızın elimizden alınmasına yol açacak ağırlıkta, "kıyıcılık" [zalimlik] denilen bir kara çalma anlamını taşımaktadır.

Bilindiği gibi, Türk ulusunun Atatürk önderliğinde tepeleyp yendiği Sevr sömürgeci saldırısı da aynı suçlama üzerine dayandırılmıştı.

Ancak, gerici iktidarların laiklik karşıtı, saltanat övgücüsü, demokrasi dışı iç ve dış politikasının, gerçekte sömürgeci Batı'nın bu Türk ulusu düşmanlığını yeniden kolaylaştırıcı olduğunu da gözden uzak tutmamak gerekir. Dahası, sömürgeci Batı'nın, Türkiye'de, hem gerici iktidarlara Atatürk Cumhuriyetini yıkıcı nitelikteki uygulamalarında özendirici davrandığını, hem de Türk ulusuna ve Türkiye Cumhuriyeti devletine "soykırım faturası" çıkarıp Sevr kinini sürdürdüğünü bilmek gerekir.

Cumhuriyet tarihimiz boyunca demokrasi düşmanlığının simgeleri olan Şeyh Said, Menemen, Dersim ayaklanmalarının da, Müslüman Kardeşler, Şeyh Nâzımlar, Said-i Nursiler, Cemalettin Kaplanlar, Fethullah Gülenler gibi tarikatçılıkların da arkasında hep aynı sömürgeci Batı'nın desteği bulunduğu tüm ulusumuza anlatılmalıdır.

Gerek Fransa Devlet Başkanı Macron'un Ermeni Soykırımı kara çalmasına desteğini sürdüren açıklamasına ve bunu izlemesi beklenen öteki sömürgeci Batı devletlerinin gösterilerine karşı, gerekse gerici iktidarların laik Cumhuriyet ilke ve kurumlarını yıkıcı politikalarına karşı ulusumuzu uyardı, Atatürk'ün 3 Ocak 1920'de Ankaralıları sunduğu konferansta bu konuya ilişkin olarak yaptığı uyarılar çok temel önem taşımaktadır.

Atatürk'ün kaleminden okuyalım:

"Yabancılar, kendi siyasal ve ekonomik çıkarlarını gidermek için bize karşı iki düşünce ortaya attılar:

"Birincisi, ulusumuzun müslüman olmayan ögeleri eşitlik ve adalet ilkesine göre yönetmek yeterliğinden sözde yoksun olduğu.

"İkincisi de ulusumuzun sözde genellikle yeteneksiz olduğu, bahçe durumundaki yerlere girip oraları yıkıntıya çevirmiş olduğu.

"Birincisiyle ulusumuz kıyıcılıkla, ikincisiyle de yeteneksizlikle nitelenip suçlanıyor.

"Eğer bu iki görüş gerçekten geçerli olsaydı, ulusumuzun bağımsız yaşamaya hakkı olduğu ileri sürülemezdi.

"Gerçekten kıyıcılık, uygarlıkla bağdaşmaz.

"Ulusumuzun kıyıcı olduğu savı tümenden kara çalma ve yalandır.

"Efendiler, hiçbir ulus yabancı ögelerin inanç ve geleneklerine bizim ulusumuzdan daha çok saygı göstermemiştir. Bunun da ilerisinde, denilebilir ki başkalarının din ve ulusluğuna saygılı davranmış olan tek ulus, bizim ulusumuzdur.

...

"ÜLKEMİZDE YAŞAYAN MÜSLÜMAN-OLMAYAN ÖGELERİN BAŞINA NE GELMİŞ İSE, KENDİLERİNİN YABANCI KİŞİRTMALARINA KAPILIRAK VE AYRICALIKLARINI KÖTÜYE KULLANARAK KORKUNÇ BİÇİMDE İZLEDİKLERİ AYRILIK POLİTİKASININ SONUCUDUR. ...

"Şunu da kesinlikle belirtebilirim ki bu durum, Avrupa devletlerinde azınlıklara karşı nedensiz olarak işlenen onca kötü davranışlara göre çok daha küçük ölçektir. ... [Atatürk bu bölümde Avrupalı devletlerin kendi içlerindeki dinsel azınlıklara uyguladıkları kısımlardan örnekler vermektedir.]

"Bir kez daha belirteyim, bize karşı öne sürülen görüşlerin yanlış olduğu tarihçe de, mantıkça da kanıtlanmaktadır."

Atatürkümüzün bu uyarıları, başta Cumhuriyet yanlısı siyasal partilerimiz olmak üzere bu nitelikteki tüm siyasal, toplumsal demokratik kuruluşlarımızın, bilim, sanat ve düşün insanı aydınlarımızın ulusumuza duyurması, açıklaması ve anlatması yaşamsal bir zorunluluktur.

Aslında bu, Atatürk'ün başta Türk Gençliği olmak üzere tüm Türk ulusuna yaptığı BİRİNCİ ÖDEV çağrısıdır.

Prof. Dr. Özer OZANKAYA
ADD Kurucu Üyesi ve 4. Gnl. Bşk.

FAKİR BAYKURT ONUR ÖDÜLÜ PAKİZE

Fakir Baykurt Onur Ödülü sendikamızın 13. Kuruluş Yıldönümü için Burdur'da gerçekleştirilen kutlama programında Pakize Türkoğlu ve Adnan Binyazar'a verildi.

Eğitim-İş, 2018 yılı Fakir Baykurt Onur Ödülünü, Seçici Kurul eliyle, iki eğitimci yazar Pakize Türkoğlu ve Adnan Binyazar'a verdi.

Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü Başkanı Prof. Dr. Sedat Sever, gazeteci yazar Cumhuriyet Vakfı Genel Sekreteri Işık Kansu, Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Başkanı Erdal Atıcı, Genel Sekreterimiz Ebru Sungar ve Genel Eğitim Sekreterimiz Suat Özkolay'dan oluşan Seçici Kurul, bu yıl onur ödülünün, sendikacı eğitimci dalında Pakize Türkoğlu'na, eğitimci yazar dalında Adnan Binyazar'a verilmesini kararlaştırdı.

Adnan Binyazar'a ödülü sendikamızın 13. Kuruluş Yıldönümü için Burdur'da gerçekleştirilen kutlama programında Genel Başkanımız Orhan Yıldırım tarafından verildi. Pakize Türkoğlu'nun ödülü ise Genel Sekreterimiz Ebru Sungar tarafından alınarak kendisine teslim edildi.

PAKİZE TÜRKOĞLU KİMDİR?

Pakize Türkoğlu [1927] Antalya-Gazipaşa'nın Göksenir yaylasında doğdu. Köyü Çile'de okul olmadığı için Gazipaşa'da başladığı ilkokulu Alanya'da tamamladı. 1944'te Aksu Köy Enstitüsü'nü, 1947'de Hasanoğlu Köy Enstitüsü'nün yüksek bölümünü bitirdi. 1962'de Çapa Eğitim Enstitüsü pedagoji bölümünü tamamladı. İlk, orta ve yüksek öğrenim kurumlarında öğretmen ve yönetici olarak çalıştı. Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi'nin eğitim bilimleri bölümünden 1985'te emekli olduktan sonra, özel okullarda eğitim danışmanı ve rehberlik uzmanı olarak çalıştı. Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın (TÖS) kuruluşundan kapanışına dek üyesiydi, bir dönem yönetim kurulunda da bulundu. Tonguç ve Enstitüleri kitabıyla 1998'de Türkiye İş Bankası'nın verdiği "Toplum ve İnsan Bilimleri Büyük Ödülü"nü aldı. Dergi ve gazetelerde eğitim bilimi konularında yazı yazmayı sürdürüyor.

ADNAN BİNYAZAR KİMDİR?

Adnan Binyazar, 7 Mart 1934 tarihinde Diyarbakır'da doğdu aslen Elazığ-Ağınlıdır. Ancak 14 yaşında başlayabildiği ilköğrenimi çeşitli illerde sürdürdü. Dicle Köy Enstitüsü'ne girerek köy enstitülerinin yetiştirdiği köylü aydınlar kuşağının bir parçası oldu. Eğitimini, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde sürdürdü.

Türkiye'nin çeşitli öğretmen okullarında, Hacettepe Üniversitesi, Gazi Eğitim Enstitüsü, Devlet Konservatuvarı, Basın Yayın Yüksek Okulu gibi birçok eğitim kurumunda ve Türk Tarih Kurumu'nda, Kültür Bakanlığı'nda, Türk Dil Kurumu'nda görev yaptı. 1978 yılında Kültür Bakanlığı Tanıtma ve Yayınlar Dairesi Başkanlığı'na getirildi. 1981 yılında Berlin Eğitim Senatosu'nun çağrısı üzerine Berlin'e gitti, bu dönemde İncila Özhan'la birlikte altı ciltlik Türkçe/Dil ve Okuma Kitabı'nı [1.-2.] yazdı. Yurt-

TÜRKÖĞLU VE ADNAN BİNYAZAR'IN

dışında çeşitli öğretmen yetiştirme projelerinde çalıştı. Halk kültürüne ilişkin araştırmalarda bulundu. Öğretmenliğini yazarlığı ile birleştirdi; deneme ve roman alanında eserler verdi.

Toplum ve Edebiyat, Kültür ve Eğitim Sorunları, Ağıt Tolumu, Ozanlar Yazarlar Kitapları, Ayna, Edebiyatın Dar Yolu, Duyguların Anakarası, Ardında Leke Bırakmamalı Sevgi, Aklın İç Kalesi adlı deneme kitaplarında, ancak ulusal kültürünü geliştiren toplumların evrensel bir dünyada varlık gösterebileceğini savundu. Romanları: Masalını Yitiren Dev, Ölümün Gölgesi Yok; öyküleri: Şairin Kedisi, Şah Mahmet, Bozkır Aydınlığında Aşk, Kızıl Saçlı Kontes adlarını taşıyor. Gençlere yönelik romanları, anlatıları, incelemeleri de var: Günişığına Yolucuk: 1. Kaçış / 2. Varış / 3. Okul Yılları; Dede Korkut, Âşık Veysel, Atatürk Anlatıyor, Halk Anlatıları, Elif ile Mahmut, On Beş Türk Masalı, Kerem ile Aslı.

"Tohum" adlı öyküsüyle Öğretmenler Bankası Öykü Ödülü'nü [1965], Ölümün Gölgesi Yok ile 2005 Orhan Kemal Roman Armağanı'nı, 2011 Ebubekir Hazım Tepeyran Roman Ödülü'nü, Toplum ve Edebiyat ile 2010 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, Dil Derneği Beşir Göğüş Türk Dili Geliştirme Ödülü'nü aldı; 2012 Uluslararası Ankara Öykü Günleri Onur Ödülü'ne, 2016 Cumhuriyet Halk Partisi Bilim ve Sanat Ödülü'ne değer bulundu.

Ebru Sungar

› GİTMEDİĞİN YER SENİN DEĞİLDİR

Güneydoğu-Doğu Anadolu Yolculuğu

Eğitim-İş, laik, bilimsel, çağdaş, demokratik, ulusal, kamusal, karma eğitim anlayışından ödün vermeme kararlılığı ve inancıyla, 2017-2018 Eğitim ve Öğretim yılı başlangıcında "Atatürksüz Müfredata Hayır" vurgusuyla ülkenin her yerinde alanları doldurdu. Gücünü menfaatlerinden değil, ideallerinden alan Eğitim-İş bu haklı, kararlı dik duruşuyla emek, sınıf ve kitle sendikacılığının gerçek adresi olmuştur. Bu anlayışla; onurla kurulmuş cumhuriyetin emanetçileri olarak, yurdun her köşesi aydınlanıncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğimiz bilinciyle, okulun, öğrencinin, öğretmenin olduğu her yerde olacağız idealiyle Eğitim-İş Merkez Yönetim Kurulu olarak Güneydoğu-Doğu Anadolu yolculuğuna çıktık. İki araçla sekiz gün süren yolculuğumuz Gaziantep, Nizip, Şanlıurfa, Mardin, Midyat, Kızıltepe, Şırnak, Silopi, Cizre, Hakkari, Yüksekova, Tatvan, Elazığ, Kahramanmaraş, Kayseri il/ilçelerini kapsadı.

17 Ekim 2017 Pazar.

Düştük yola.

Yorucu bir yolculuğun ardından Şehit Kamil'in, Şahin Bey'in topraklarında olmanın verdiği tarifsiz bir huzur ve gururla, aynı değerler manzumesini kalbine adeta naksetmiş Eğitim-İş Gaziantep Şubemizle üyelerimizle kucaklaştık. Okulların açılmasının arifesinde 10 Ekim Gar Katliamı'nın ardından 12 Ekim'de, sendikamızın kararıyla bir gün iş bırakma eylemine katıldığı gerekçesiyle sürgün edilen şube başkanımız dahil 4 arkadaşımızın görevlerine iade edilmesi sevincini paylaştık. Ardından Nizip'te okul ziyaretleri gerçekleştirdik, üyelerimizle buluştuk. Sendikal süreçlerin değerlendirilmesi için yaptığımız toplantılarımızdan "parlayan sendika, Eğitim-İş" düşüncesiyle ayrılıp Harran'a, en şanlısından Urfa'ya düşürdük yolumuzu. Yol boyunca buram buram Anadolu kokan toprakları, Fransız işgali altında çekilen zulümleri, verilen mücadeleleri ve Mustafa Kemal Atatürk'ün "Türküm diyen her şehir, her kasaba ve en küçük Türk köyü, Gaziantep'ileri kahramanlık misali olarak alabilirler" övgüsünü bir kez daha hatırlayarak.

Gaziantep

18 Eylül'de okulların açıldığı gün ilk ders zili, Şanlıurfa Harran/Akkuş Ramazan Kocaoğlu İlkokulu/Ortaokulu'nda çaldı bizim için. Geçen yıl tek kat okulunun çatısından düşerek elim bir kaza sonucu yitirdiğimiz Urfa Temsilcilik Başkanımız Ramazan yoldaşımızın isminin verildiği okulda ilk ders günü... O'nun öğrencileri ve mesai arkadaşlarıyla birlikte olmak duygusal, bir o kadar da gurur verici. Şanlıurfa Akkuş'ta yoksulluğun içinde küçücük yüreklerin sıcaklığını, evlatlarımızın gözlerindeki ışığı gördük. Öğrencilerin heyecanı ve gencecik öğretmenlerin azmi, umudu büyütüyordu. Ramazan yoldaşımızın fedakar, yurtsever, insancıl yüreğini bir kez daha gördük ve eğitimin "sevgi" olduğuna tüm kalbimizle bir kez daha inandık.

Boğazımızda bir düğüm, ne mümkün çözülsün,
Çılgınlıklarını kuşanmış düşler gibi sevgimiz,
Çözebilen, buyursun çözsün,
Yoksulluğa, kara gözlü bebelere vurulmuşuz...

Akkuş'a veda ettik, arkamızda hüznü bakışlarla...

Şanlıurfa'da temsilcilik toplantılarımız, okul gezilerimiz devam etti. Daha bizden iki gün önce orda bulunan ve derslik başına 24 öğrencinin düştüğü sınıflara vurgu yapan Sayın Bakan'ın açıklaması gündemdeyken, 50 kişilik sınıfları gördük pek çok okulda... Okullarda fiziki şartlar çok yetersiz. Okullarımız bakımsız, temizlik hizmetleri çok zayıf, öğretmen açıkları fazla.

Urfa'nın en büyük sorunu Suriyeli öğrenciler. O gün yerel gazete GapGündemi'nin manşetindeydi Sayın Başbakan. "TEOG kalkıyor, öğrenciyi stresten kurtaracağız, eğitim öğretim yılı hayırlı olsun." Böyle afili sözler ne de kolay çıkıyormuş insanın ağzından. Duyan da zanneder ki ülkenin eğitim sorunları bir bir çözülüyor, ne basit iş şu eğitim!

Şanlıurfa

Üyelerimiz onları okullarında ziyaret etmemizden dolayı hem şaşkın hem de gururluydular. Eğitim-İş Midyat Temsilciliğimizde yürekli mücadele arkadaşlarımızla görüşmek, Söğütlü köyünde tek bir üyemizi okulunda ziyaret etmek onların büyük heyecanını görmek, örgütlü gücümüze olan inancımızı daha da büyüttü.

Akkuş'ta umut saçan o gözlerin ışığına perde oldu yine adil olmayan eğitim...

Öğretmenler tedirginliklerine, Suriyeli öğrencilerin kaynaştırma sorunlarına, geleceğe dair büyük kaygılarına rağmen mesleğinin sorumluluğuna inanmış bir şekilde çalışıyorlardı. Özverileri gerçekten görülmeye değerdi.

"Gitmediğin yer senin değildir" inancıyla sonraki durağımız, şehirlerden önce de var olmuş; faklı din, mezhep, etnik kökenden insanların yüzyıllardır kardeşçe yaşadığı barış, kardeşlik, hoşgörü kenti Mardin.

Söğütlü Köyü / Mardin

Kızıltepe'de neredeyse çocuk yaştaki pırlıl pırlıl öğretmenimizin idari baskılara nasıl tek başına da olsa direndiğini, gücünü mesleğinden, cesaretini örgütlü gücümüzden aldığını gördük. Dara köyünde onurlu, dik duruşuyla yine Eğitim-İş vardı. Bir araya getirdiğimiz laik, demokratik, çağdaş, bilimsel eğitime inanmış ve bu kararlı duruştan şartlar ne olursa olsun taviz vermeyen gencecik öğretmenlerimize gıpta ettik ve Eğitim-İş Mardin Temsilciliğimizi oluşturduk.

Tarihi lise merdivenlerinden gururla tırmandık gencecik Eğitim-İş'lilerle.

Sonra yine yol, yollar...

Sabahın çok erken saatlerinde Şırnak yolculuğumuz başladı.

Suriye sınırına yakın çok uzun bir yol. Eğitim sorunları ülkenin doğusuna gittikçe daha da derinleşiyordu. İlk durağımız Silopi oldu. İlçeye girmek için, birçok güvenlik noktasından geçtikten sonra arkasına ilçeyi almışçasına koca bir heybetle bizi karşılayan üyemizle kucaklaştık. OHAL şartları gerekçe gösterilerek yandaş sendikadan istifa istekleri ötelenen eğitim çalışanlarına uzattık ellerimizi. Silopi'de örgütlü mücadelemize güç kattık. Yeni üyelerimizle Silopi temsilciliğimizi oluşturduk. Yüreğinde Mustafa Kemal gibi tükenmez bir idealle öğrencilerimizi aydınlatan üyelerimize de selam durduk.

Ve Cizre.

Yaklaşık 45 gün yaşanan olaylarıyla ülke gündeminden düşmeyen Cizre...

Silopi

Bu süreçte bile dik duruşunu bozmayan, mücadelesinden vazgeçmeyen Eğitim-İş'in aslan yürekli neferiyle adeta bir film karesi yaşadık. Genel Merkez yöneticisi olduğumuza, yalnızca kendisini ziyaret etmek için geldiğimize inanmadı ve örgütlü gücümüze olan inancı bir kez daha arttı derin duygularla.

Şırnak-Hakkari yolculuğumuz Türkiye'nin belkide en dağlık, şehirler arası otobüs seferlerinin yapılmadığı yollar üzerinden geçerek oldu.

Üç saatlik yolculuğun ardından Hakkari. Bir gece burada otelde konakladık, öğretmen olmayanların konakladığı, öğretmen evinde yer bulamadık...

İlk atamayla gelen öğretmenlerimizin barınma sorunu arşa çıkmış desek yeri. Öğretmenlerinin neredeyse hepsi, ücretli öğretmen olarak görev yapan ilin Milli Eğitim Müdürü "ücretli öğretmenlik olmazsa biz burada öğretmen bulamayız" dediğinde, tüm kazancını bir göz odaya vererek fedakarca mesleğinin gereğini esirgemeyen çocuk yaşta öğretmenleri, güvencesiz ve güvenliksiz çalışma şartlarına mahkum eden düzen ile bir kez daha yüzleştik.

Öğretmenlerimiz... Ülkenin bir ucu olan bu şehirde, birçok zorluğa, imkansızlığa rağmen yüzlerindeki öğretmenlik mesleğinin kutsallığı, ışığımız oldu.

Hakkari

leryüz'ü anıp üyelerimizle tanıştık ve sendikal süreçlerimizle ilgili detaylı bilgiler verdik. Bölgedeki sorunları yerinde tespit ettik. Üyelerimize moral olalım, güç olalım düşüncesiyle, örgütlü mücadelemizi yükseltelim düşüncesiyle çıktığımız bu yolculuğun Van durağında da üyelerimizi yüreklendirelim derken, biz daha bir yüreklendik. Bu derece inanmış Eğitim-İş kadrosu bir kez daha gurur verdi bize. Eğitim-İş Temsilcilik Başkanımız tam bir cumhuriyet öğretmeni... Adı gibi "Umut" oldu bize de...

Dönüş...

Van'ın hemen yanı başındaki Tatvan'dayız. Bitlis'in bu güzel bölgesi coğrafi koşulları ve zorluk düzeyi bakımından seyahatimizde temas ettiğimiz bölgelerden çok daha iyi. Akademisyen üyemizle yaptığımız değerlendirmelerin ardından Elazığ örgütümüze doğru yol aldık...

Üyelerimizle bir araya geldik ve cansiperane bir şekilde her türlü fedakarlığı yapan üyelerimizle değerlendirmeler yaptık.

Oradan Maraş'a.
Kahramanmaraş'a.

O kahramanlıkları şimdi dostluklarına, samimiyetlerine işlemiş Kahramanmaraş'tan üyelerimizle, yöneticilerimizle ör-

Cizre

Örgütlenme faaliyetlerimizin ardından Yüksekova...

2 üyemizi okullarında ziyaret ettik. İşyeri ziyaretleri gerçekleştirdik, yerel eğitim sorunları ve genel sorun "eski oyun, yeni müfredat" gündemdi. "Atatürk'süz Müfredata Hayır" afişlerimiz panolarda, öğretmen odaları sohbetleri çok değerliydi.

Oradan Van.

Günbatımında Van'da, geçen yıl kaybettiğimiz Temsilcilik Başkanımız Emin Gü-

Cizre

gütlenme modellerimizi değerlendirdik. Hep daha fazlasını yapmaya çalışan örgütümüz için neler yapabileceğimizi yerinde bir kez daha masaya yatırdık.

Yine düştük yollara...

Kayseri'deyiz.

Büyüme potansiyelimize çok inandığımız illerden biri Kayseri. Sıcak bir karşılama ve süreç değerlendirmelerinin ardından bir adım öteye, Kırşehir'e uzandı yolumuz.

Anadolu'nun duygusallığının tellere vurduğu, bozlak olup ünlediği sevgi kenti Kırşehir'e... Üyelerimizle yaptığımız etkinlik ve eylemsellik değerlendirmelerinin ardından satır satır almaya çalıştığımız notlarımızla beraber Ankara'nın yolunu tuttuk.

Ve gördük ki, taşradaki örgütlenme gayretimiz daha da artacak.

Eğitim-İş pırıl pırıl üyeleri ve idealleriyle kaçınılmaz ve tartışmasız olarak ülkemizin eğitimine ışık olmaya; kitle ve sınıf sendikacılığının, hak ve özgürlük mücadelesinin yılmaz savunucusu ve önderi olmaya devam edecek. Güzel ülkemizin her köşesinde, onurlu üyeleriyle tek yürek olmuş güçlü bir aile olarak Eğitim-İş, en zor günlerin, en karanlık gecelerin umudu olmaya devam edecektir.

Yaşasın Eğitim-İş!

Ebru SUNGAR

Katılanlar

Orhan Yıldırım / Genel Başkan

Ebru Sungar / Genel Sekreter

Hüseyin Kara / Genel Mali Sekreter

Bilal Şener / Genel Örgütlenme Sekreteri

Suat Özkolay / Genel Eğitim Sekreteri

Hüseyin Selçuk / Elazığ Temsilcilik Başkanı

› 24 KASIM 2018 BAŞÖĞRETMEN ATATÜRK ONUR ÖDÜLÜ HAKKINDA

2009 yılından bu yana, her yıl Atatürk ilke ve devrimlerine bağlı, cumhuriyet devrimleri ve kazanımlarına sahip çıkan, ülkesinin ve milletin birliğinden yana olan, kamuoyunda bu tavır ve tutumlarıyla öne çıkmış, örnek olmuş, aydın, ilerici ve çağdaş isimlere 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde Eğitim İş Antalya Şubesi olarak "Başöğretmen Atatürk Onur Ödülü" vermektedir.

Bu ödülü bu güne kadar;
2009 yılında Sayın Prof. Dr. Mustafa AKAYDIN'a
2010 Yılında Sayın Turgut ÖZAKMAN'a
2011 Yılında Sayın Müjdat GEZEN'e
2012 Yılında Sayın Yılmaz ÖZDİL'e
2013 Yılında Sayın Prof. Dr. Birgül Ayman GÜLER'e
2014 Yılında Sayın Prof. Dr. Metin FEYZİOĞLU'na
2015 Yılında Sayın Uğur DÜNDAR'a,
2016 Yılında Sayın ADD Genel Başkanı Tansel ÇÖLAŞAN'a
2017 Yılında Sayın Prof. Dr. Ümit KOCASAKAL'a verdik.

Eğitim İş Antalya Şubesi olarak, üyelerimizden alınan görüş ve öneriler sonucunda; Atatürk'e Başöğretmen unvanının verilisinin 90. Yılı olan 24 Kasım 2018'de "Başöğretmen Atatürk Onur Ödülü'nü kamuoyunda yakından tanınan Türkiye Cumhuriyetini kuran Cumhuriyet Halk Fırkasına, Atatürk İlke ve Devrimlerine bağlı, ülkenin milli ve ulusal konularında doğru duruş gösteren kişiliği ile ön plana çıkan, iktidara doğru zamanda doğru eleştiriler getirebilen, sayın Onur ÖYMEN'e vermeyi uygun bulduk. 24 Kasım 2018 Cumartesi günü, saat 10.00 da Cumhuriyet Meydanında Atatürk Büstüne çelenk sunma töreninden sonra aynı gün akşam saat 19.30'da Muratpaşa Türkan Şoray Kültür Merkezinde yapılan törende, müzik dinletimiz, emekli olan öğretmenlerimize plaketleri sunularak, değerli konuğumuz Onur ÖYMEN'e Başöğretmen Atatürk Onur Ödülü takdim edilmiştir.

Antalya Eğitim İş Sendikası olarak 10 yıldır geleneksel hale getirilen Başöğretmen Atatürk onur ödülü töreni 24 Kasım Cumartesi günü Muratpaşa Belediyesi Türkan Şoray Kültür Merkezinde yapılan törende;

Eğitim İş Üyesi öğretmenlerin oluşturduğu Haziran Müzik Gurubu nun söylediği güncel ve özgün türkülerle salon şenlendi. Açılış Konuşmasını Antalya Şube başkanı Fatin İLTAR yaptı. Katılımcıların ve emekli olan öğretmenlerin gününü kutladı. Siyasi otoritenin bu günlerde ülkemizin geleceği ile ilgili olarak sadece eğitimde değil tüm konularda adeta ateşle oynadığını söyledi.

Eğitim İş olarak;
Eğitimin ulusal, bilimsel, laik ve kamusal esaslara dayalı parasız olmasını,
Eğitim çalışanları arasında ayrımcılık yaratacak uygulamalara son verilmesini,
Ülkemiz koşulları göz önünde tutularak öğretmen yetiştiren kurumlarda düzenleme yapılmasını, ısrarla istiyoruz.
Sözleşmeli öğretmenlerin, mülakat yolu ile alım ve atama yapılmasına,
Eğitimde Etnik yapı, mezhep ve tarikat gibi kimliklerin öne çıkartılmasına,
Milli olmayan, Atatürk ilke ve devrimlerinin bulunmadığı, ithal eğitim programlarına,
şiddetle karşı olduğumuzu bildiriyoruz.

24 Kasım mücadele günüdür.

Daha sonra Başöğretmen Onur Ödülü sahibi olan Politikacı ve akademisyen olan Onur ÖYMEN'e taktim edildi.

Ödülü: Antalya Milletvekili Çetin Osman BUDAK, Muratpaşa Belediye Başkanı Ümiyet UYSAL, Birleşik Kamu İş Genel Başkanı Mehmet BALIK, Eğitim İş Antalya Şube Başkanı Fatin İLTAR birlikte verdiler.

Onur ÖYMEN konuşmasında: bir çok ödül aldığını ama bu ödülün kendisi için çok önem arzettiğini ve hap başköşede olacağını kendisini çok onure ettiğini belirterek Eğitimiş Antalya Şubesine teşekkür etti.

Atatürk'ü iyi anlamak gerektiğini, onu duvarda asılı bir tablo ya da bir biblo gibi gören ve Atatürkçü olduğunu söyleyenlerin Atatürkçü olamayacağını, AKP nin bu günlerde Atatürkçü olmasının samimi olmadığını, bunların zaten hep Atatürk düşmanı olduğunu belirtti.

Eğitim millilikten çıkmıştır, gerçek Atatürkçülere ve Kuvai Milliyecilere görev düşmektedir. Ülkemiz tam bağımsız değildir. Emperyalist ülkeler gerek 16 yıllık AKP hükümetini gerekse bundan önceki hükümetleri emperyalizmin çıkarları doğrultusunda kullanmış daha sonra "son kullanma" tarihi sona ediğinde bir kenara atmaktadır.

Eğitimin milli ve çağdaş olabilmesi için Köy enstitüleri yapısına geçilmesi gerektiğini belirtti.

Komşularımızın tamamı ile aramızın iyi olmadığını belirtti.

Atatürk'ün ifade ettiği Türkiye halkı Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan bir bütündür. Din, dil, mezhep ayrımı yapılmaksızın herkes Türkiye Cumhuriyeti Devletinin vatandaşıdır. Eğitim İş Sendikasının bu anlamdaki çizgisi hepimizin çizgisidir.

Millet Mektepleri'nin açılışı ve Atatürk'ün Başöğretmenliği kabul tarihi olan 24 Kasım günü, Atatürk'ün 100. Doğum yıldönümü olan 1981 yılında, her yıl Öğretmenler Günü olarak kutlanması kararlaştırıldı. Başöğretmen Atatürk'ün aydınlatığı yolda, bugün on binlerce öğretmen yürümekte ve bu meşaleyi elden ele gönülden gönüle yeni nesillere taşımaktadırlar.

24/11/2018
Eğitim İş Antalya Şubesi

Yürüdüm

Yürüdüm de gittim,
Alanlardan,
Yollardan,
Parklardan yürüdüm.
İşime yürüdüm sabah sabah.

Yollar gürültülü, alanlar boş,
Meydanlarda in cin top sektiriyor dondurmasına.
Parklar cıvı cıvı ...
Kuşlar da cıvı cıvı,
Bedavadan su bulmuşlar.
Bahçıvanı olmasa da
Güvenlikçisi sulamış baştanbaşa
Belediyenin suyu ile.
Göller oluşmuş deniz gibi serçelere
Bir dalıp bir çıkıyorlar.
Kanat çırpıp şakalaşıyorlar
Belki de cilveleridir,
Sevgililerine.

Bir kadın oturmuş
Parkın tam ortasında,
Orta yerde duran bankın ortasına.
Aldırışsız görünüyor rüzgârda dağılan saçlarına
Yüreğini gözüne çıkarmış sanki
Öyle yaşlı ki gözleri
Doğduğuna pişman gibi...
Tebessüm uğramamış yanına
Sevgisiz geçmiş, hasret cananına.
Selamsız geçtim yanından
Görmemiş gibi yaparak
Belki de ilk defa sevindi yok sayılmasına.

Bir genç duruyordu
Yolun kıyısında
Sevgilisini bekliyordu.
Parkın açmamış güllerinden arakladığı
Tomurcuk gülle birlikte.
Sıkıntılıydı.
Bakacak saati yoktu kolunda.
Çare diye baktı yüzüme.
Gülümsedim yüzüne.
"Günaydın" dedim,
Günaydınına.

Sorar gibi yaptı saati,
Erken dedim daha erken.
Anlamadı.
Yaşını söyledi
On yedi, buçuğu da var diye,
Yaşın değil delikanlı.
Vakit erken dedim.
Beklediğin sevgilin
Ve
Verilmiş bir söz ile
Bekliyorsun.
Bekle!
Saat erken.
Kafe kapalı,
Dondurmacı açmamış,
Babası işe annesi komşuya gitmemiş,
Saç taranmamış,
Bekle !

Sabah sabah.
Sevgili kokuları yayılsın
Gönülden gönüle...
Hem saat erken
Hem de gülün yapraklarını yeme
Kız yanlış anlayacak ...

Az ileride söyleniyordu
Belediyenin emekçisi
Parkın temizlik işçisi
Gene yemiş, içmiş, işemişler
.....

Bir günaydın da ona dedim
Bir değil bin ah işittim.
Yemin bile ettim,
Gecedен orada olmadığımı,
Söylediklerini anladığımı
Nafile
Pişman oldum yürüdüğüme.

Sevgi başka, aşk başka
Herkesin derdi başka
Sabah sabah yürümek
Hepsinden bambaşka....

Şener ALTUN

47 Öğretmen, 47 Emekçi

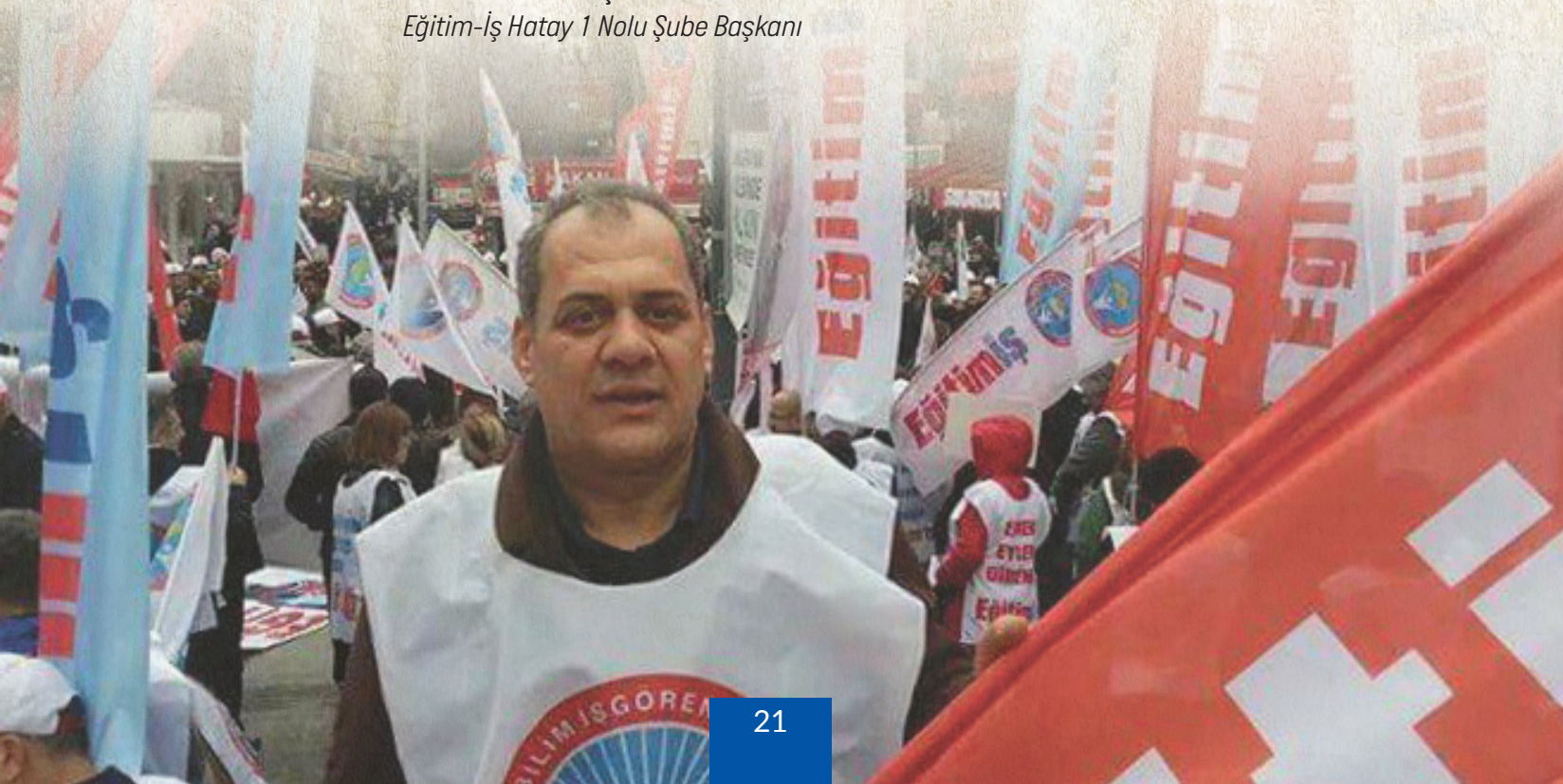
Umutla saçılan tohumlar gibi
Saçıldı Anadolu'mun kıraç toprağına.
2005 Ekim'inin 17'sinde
Aydınlandı yürekler,
Umutlar filizlendi.

Köy köy , ilçe ilçe
Çoban ateşi oldular
Anadolu'mun karanlığına.
Köy Enstitülü ağabeyleri gibi
Kalplerinde ülkü ve sevgi,
47 öğretmen 47 emekçi.

Alın terimiz
Çocuklarımızın sofrasında
Ekmek olsun, aş olsun diye,
47 öğretmen, 47 emekçi
Emeği en yüce değer bildi.

Eğitim-iş,
Mücadele oldu, direniş oldu
Aydınlıktan yana,
Ata'nın yolunda.
47 öğretmen 47 emekçi
Tam bağımsız Türkiye diye
Yürüdü güzel yarınlara.

Himmet Suat SADIŞ
Eğitim-İş Hatay 1 Nolu Şube Başkanı

Emek: Öğretmenimden Sanat İzleri

24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜ'NÜ KUTLADIK

24 Kasım Öğretmenler Günü nedeniyle tüm şube ve temsilciliklerimizde, üyelerimizin de geniş katılımıyla etkinlikler gerçekleştirildi.

Genel Başkanımız Orhan Yıldırım, Tekirdağ Şubemizin Öğretmenler Günü etkinliğine katıldı. Ardından İstanbul'a geçerek Tele 1 kanalında yayınlanan Forum Hafta Sonu programında, eğitim gündemine ilişkin değerlendirmelerde bulundu ve eğitim çalışanlarının sorunlarına dikkat çekti.

Genel Sekreterimiz Ebru Sungar ve Genel Basın Yayın Sekreterimiz Yakup Tekin Efe, Balıkesir Şubemizin 24 Kasım Öğretmenler Günü nedeniyle Ali Hikmet Paşa Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasına katıldı. Sungar, burada öğretmenlerin yaşadığı sorunları dile getirerek, Eğitim-İş'in taleplerini sıraladı. "Bugün Türkiye'de öğretmenlerin hak ettiği ilgi ve değeri görmediğini, taleplerinin karşılandığı söylemek mümkün değildir" diyen Sungar'a açıklama sonrasında Cumhuriyet Kadınları Derneği tarafından Atatürk çiçeği verildi.

Edremit İlçe Temsilciliğimizin, Sıdika Erke Etnografya Müzesi'nde düzenlediği "Öğretmenimden Sanat İzleri" isimli karma resim sergisinin açılışına ise Genel Başkanımız Orhan Yıldırım, Genel Sekreterimiz Ebru Sungar ve Genel Basın Yayın Sekreterimiz Yakup Tekin Efe katıldı. Serginin açılışını Orhan Yıldırım, önceki dönem Genel Başkanlarımızdan Yüksel Adıbelli ve Edremit Belediye Başkanı Kamil Saka yaptı.

Daha sonra Burhaniye ve Ayvalık İlçe Temsilciliklerimizin etkinliklerine katılım sağlandı. Ayvalık ve Burhaniye'de emekli öğretmenlerimize plaket verildi. Tüm etkinliklere Balıkesir Şube Başkanı Mustafa Demiralp, Edremit İlçe Temsilcilik Başkanı Feride Güçlü, Burhaniye İlçe Temsilcilik Başkanı Celal Ağaç, Ayvalık İlçe Temsilcilik Başkanı Nahil Filiz ve Bandırma İlçe Temsilcilik Başkanı Kadir Taylan da katıldı.

Genel Mali Sekreterimiz Hüseyin Kara Ankara'da, Genel Örgütlenme Sekreterimiz Bilal Şener Ankara ve Akhisar'da, Genel Özlük Hukuk ve TİS Sekreterimiz Maksut Balmuk Tokat'ta gerçekleştiren etkinliklere katıldı.

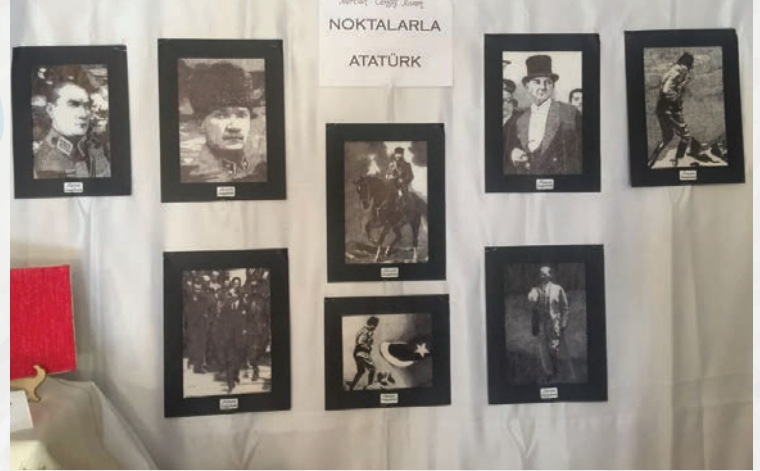

Nilgün Akbaş

Nilgün AKBAŞ öğretmenimiz "KÖY DÜĞÜNÜ" adlı eserinde metal gravür tekniğini kullanmıştır. Geleneksel örf ve adetlerin toplumcu bir bakış açısını anlattığı eserinde desen çivi ile metale çizilir. Metal daha sonra asit içinde çizgilerin daha derinleşmesi için kısa bir süre bekletilir ve merdane ile matbaa mürekkebi metal üzerine sürülüp fazlalıkları gazete yardımı ile alınır. Daha sonra ıslak kağıt metal üzerine serilip silindirden geçirilir. Baskısı kağıda aktarılarak yapılır...

Nurcan Cengiz Kivan

Nurcan CENGİZ KIVAN'ın binlerce noktanın birleşimiyle oluşan Atatürk çalışmasında Atatürk'ün halkıyla birleşmesi anlatılmaktadır.

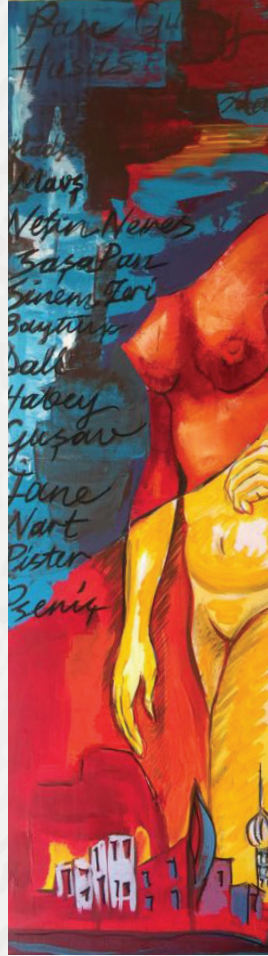
Önder Önerbay

Önder ÖNERBAY'ın "BAŞÖĞRETMEN" adlı tuval üzerine yağlıboya çalışması (90x110 cm)

Figüratif Ekspresyonizm ve Fütürizm akımını sentezlemiştir. Atatürk'ün imzasını taşıyan tablo 1 Kasım 1928 Harf devrimiyle Atatürk'ün önderliğinde gençlerin katkısı ve isteğiyle karanlıktan aydınlığa geçişini anlatmaktadır.

Tülin Kuvrak

Hasan Taşçinten

Ahşabın dile geldiği sanat olarak bilinen ve özellikle Osmanlı'da Kanuni Sultan Süleyman döneminde kıymete binen bu sanatın günümüz teknolojisinin boyunduruğuna rağmen yapmaya çalışan Hasan TAŞÇİNTEN yalnızca 2 milimlik kıl testere ile harikalar yaratıyor.

Murathan Çarboğa

› HAYDİ YENİ BAŞTAN

"Cumhuriyetin ilk günleri gibiydi yüzün"

İlhan BERK

Bir yolculuk bu. Zamanın ardından gidiyoruz sürgit. Geride bırakıyoruz yaşanmış onca ânı. Sevinçlerimiz dökülüyor birer birer. Su gibi aydınlık cümleler, hasretle sarılmalar, kahkahalar hükmünü yitiriyor. Onca yaşanmışlık nasıl oluyor da yetişemiyor hızımıza? Donuyor tükenmiş her an, taşla kesmiş lanetli bir diyar kalıyor sanki geride ve manasını yitiren gerçeklik dağılıp yokluğa akıyor. Özlemlerimiz ise peşimizde, sadık bir köpek gibi izliyor bizi adım adım. Ölümsüzlüğü düşlemek ne büyük yanılgı! Lokman Hekim'in avuçlarından uçtu çoktan sırta ermiş sayfalar. Suyu karıştı sonsuzluk iksiri. Kalbimizde atıyor zaman.

İlk sürgün...

Otobüs soluya soluya giriyor otogara. Yol yorgunluğunu atmak için bir süre sarsılıyor, sonra susuyor derin bir uykunun özlemiyle. Elimde bavulumla, avuç içi kadar bir meydan ve birkaç dükkandan ibaret otogarın ortasında dikiliyorum. Gülmem gerekiyor, biliyorum, gülümseyip "Haydi yeni baştan" diyerek yürüyüp gitmem gerekiyor yeni okulumla doğru; ama yalnızlığım geliyor aklıma. Baş aktörünü kaybetmiş bir kumpanya oyuncusu gibi şaşalayıp kalıyorum. Çocukluğum boyunca defalarca yaşadığım bu sahne sensiz ne kadar da eksik baba? Büyüsünü yitiriyor her şey.

Aynaya her baktığımda seni görüyorum. Aynı saçlar, aynı yüz hatları, aynı kısık bakışlar; ama senin gibi gülemiyorum bir türlü. Hayat sırtına çöktükçe inadına gülmeyi başarabilen bir adamdın sen.

"Haydi yeni baştan!"

Bu cümleyi senden kaç defa duydum bilmiyorum. Ya bir tren istasyonuna dökülürdük ya da bir ücre şehrin kıyısına. Sen doğrulup bakardın etrafa, sonra tahta bavulunu kavrayıp bir çocuk saflığıyla gülerek "Haydi yeni baştan" derdin. Annem ve kardeşlerim peşine düşerdi. Ben kızardım sana, hep yeni başlangıçların kıyısında kiracı olmak-

tan bıkmıştım. Yerleşik hayata geçemiyorduk bir türlü. Hep yeni insanlar, yeni okullar, yeni arkadaşlar, yeni hasımlar... Hiçbir mekana ait olamayan lanetli masal kahramanları gibiydik. Her mekan bi süre sonra kusuyordu sürgün varlığını. Garip Mustafa rahat durmuyordu çünkü.

Garip Mustafa derlerdi köyümüzde sana. Yetim büyümüşsün. Şehre iş için giden dedem daha sen çocukken gurbette yitip gitmiş çünkü. Daha ay dolmadan sağlık memuru ölüsünü getirmiş köye. Gencecik yiğide ölüm yakışır mı? Yakışmamış elbet. Uyur gibi, dalıp gitmiş. Uyur gibi, hafiften gülümser gibi. Acıdan çıldırmak evlat yolu gözleyen analara ve sevdalı kadınlara özgüdür derler. Kendini yere vurmuş, uğunmuş nenem. Sarılmış güleç yüzlü Mustafa'sına.

Garip Mustafa derlerdi sana, çünkü adamı çıldırtan bir gülüşün vardı baba. Kızsan gülerdin, üzülse gülümserdin. Kendine gülümseyen bir yüz çizmiştin sanki. Palyaçolar gibi duygularını saklayan bir maske edinmiştin belki de. İlkelerin söz konusu olunca söyleyeceğini söyler ve susardın. Nuh derdin peygamber demezdin sonra. Bu dik duruşuna hasımların bile saygı duyardı, ama bozulmaz bir sinirle sürekli gülümsemen yok mu? İşte bu deli ederdi adamları ve biz yollarda bulurduk kendimizi.

Hüzünlendiğin zamanlarda da bir gülüş çizerdin yüzüne. İnce, kararsız ve titrek... Kimse fark etmezdi, ama ben anlardım hemen. Gözlerindeki ışık çekilirdi o zamanlar baba. Nenemden ve köyünden ilk ayrılışında da trenin penceresine yapışıp gülümsemişsin ve el sallamışsin usul usul. Hüzünlenmişsin belli, ama bir yandan da umutlu ve heyecanlıymışsin. Köy Enstitüsüne gidiyormuşsun çünkü. Cumhuriyetin ilk günleri gibiymiş yüzün.

Gün dönmüş, zaman akmış ve mandolin ezgileriyle dönmüşsün Hasanoğlu'dan köye. Elinde tahta bavulun, başında fotr şapka ve iflah olmaz gülüşünle. Köylü toplar-

nıp bakmış sana. Fiyakalı takım elbisen, şapkan, iskarpinlerin... Her şey yepyeniymiş de bir tek gülüşün kalmış eskilerden, amma Garip Mustafa dememişler artık sana. Artık Öğretmen Mustafa'ymışsın.

Sen baştan ayağa mandolin ezgisiydin baba. Her hayatın bir ezgisi vardır, her insanın, her zaman diliminin. Sevgiye dair bir sözü olanlar duyabilir onu. Kalbinde rengarenk bir bahçe olanlar ve hesapsız sevmeyi becerebilenler... İnsanlar vardır güzel ezgiler uçuşur bedenlerinden, gittikleri her yere adını koyamadığınız büyümler tınılar bırakırlar. İnsanlar vardır korkunç bir gürültüyle doluşurlar mekana, salkım saçak uyumsuz sesler dökerler. Kalplerin güzelliğiyle alakalıdır bu. Sevgiye, iyiliğe inananların varlığından hayatın eşsiz ritmi yükselir. Oysa kötülüğün hükmüne girenler tınıları bile kirlletirler.

Müzik derslerinde mandolin çalardın hep. Çocuk şarkıları söyledik ve geleceğe dair inancımızı dile getiren marşlar. Çalmadığın zamanlarda bile notalar dökülürdü sanki avuçlarından, kafamın içinde hep aynı tınılar dolanırdı. Sen Anadolu'ya inanan bir mandolin ezgisiydin.

Artık genç değilim. Yorgun ve hüzünlü bir ezgiyi ağır aksak yürüyen bir gölge gibi sürüklüyorum peşimde. Üstelik bana devredemediğin tek miras gülüşün. Duygularından sıyrılmış, ekşi bir surat ifadeyle dolaşıyorum her yerde; ama senden öğrendiğim kararlı ve ilkeli duruşu yitirmiyorum hiç. Sen, inatçı gülüşünle sürgünden sürgüne yol almıştın, ben suratsızlığımla yazgını takip ediyorum geç de olsa.

Hava soğuyor iyice, tabiat susmuş kar bekliyor. Tarif üze yürüyerek yeni okuluma gidiyorum. Toz toprak içindeki yol boyunca bakımsız tek katlı evler sıralanıyor. Kiminin bacasından kara bir nefes gibi kömür dumanı yükseliyor. Pencerelelere kar bekleyen sümüklü çocuk yüzleri yapışmış. Marazlı bir ezgisi var bu evlerin. Tevekkülle yoksulluk arasında gidip gelen bir çaresizlik. Sorgulamayan, düşünmeyen bir fukaralık. Düşlerimiz böyle değildi oysa.

Bir zamanlar ben de kar bekleyen bir çocuktum. Rüzgar

kapılara, pencerelere vururdu kendini. Güz, yaralı bir hayvan gibi kapımızın eşiğinde ulurdu. Yağmurlu, kara günler boyunca bahçelere dadanan mevsim en çok renklere tahammül edemezdi. Yapraklar rengini yitirip savrulurdu dört bir yana. Dalında unutulmuş narlar kurumuş gövdelelerinin son bir nefesiyle toprağa düşerdi. Kavaklar ahraz semazenler gibi biteviye uğunurdu.

Çıplak ağaçların, dağılmış bahçelerin şaşkınlığı daha dinmemişken zemheri düşerdi toprağa ve buz kristallerinden damarlar açarak dört bir yana ilerlerdi. Derken gökyüzü düşsel bir ışıkla aydınlanır ve ka yağmaya başlardı. Usul usul, dingin bir hışırtıyı sürükleyerek günler geceler boyunca yağardı.

Koca Anadolu, susup evreni dinlerdi böyle gecelerde. Tünedikleri duldalarda kuşlar susardı, analarının sıcaklığına sığınmış bebeler, hüzünlü ve yorgun adamlar susardı. Elleri ve yürekleriyle toprağı evcilleştiren, hamur yoğurup aş döken, çocuk doğurup bin bir dilli kilimler dokuyan kadınlar susardı. Ayrı düşmüş sevdalar, erken yitmiş civanlar yattıkları yerden susardı.

Yorganın sıcaklığına sığınıp ben de dinlerdim geceyi. Çocuk aklımla karşılık bulamadığım ne kadar çok soru vardı? Hayvanları düşünürdüm, kimsesizleri, kayıp çocukları. Soğuşun, ıssızlığın ortasında ne yapardı sığınacak bir yuvası bile olmayanlar?

Gözlerimi açıp her baktığımda aynı yerde görürdüm seni. Gaz lambasının nazlı ışığı altında kitap okurdun baba. Uyanık olduğumu nasıl hissederdin bilmem? Dönüp bakar ve gülümserdin. Sonra korkularım anlayan bir tavırla uzun uzun pencereden dışarıya bakardın. Varlığın güven verirdi.

Usul usul kar yağıyor. Yeni okuluma varıyorum, bahçesinde bir tek ağaç bile yok. Boş bir arazinin ortasında bir beton yığını ve çevresi ucuz, katran gibi asfaltla kaplı. Oysa senin gittiğin her okulda uygulama bahçesi olurdu mutlaka. Ağaçları budardık beraber, aşıladık. Toprağı avuçlar, doğayla ve tarımla ilgili bilgiler verirdin bize. Kimi zaman ahali de toplanırdı etrafımıza ve bizimle birlikte ders dinlerdi.

Maharetli ellerinle işe girişir ve güzelleştirirdin her okulu. Yıkılmış duvarları onarırdık beraber. Çatıyı aktarır, pencereleri, kapıları elden geçirirdik. Hayvanı hastalanan sana gelirdi, tarlası çoraklaşan sana. Tertemiz köylü ço-

cuklarından birer kahraman yaratan kurumlardı enstitüler. Şimdi daha iyi anlıyorum bunu. Hasanoğlu'dan, İvriz'den, Çifteler'den, Aksu'dan ve yurdun dört köşesinde karanlığa savaş açan diğer enstitülerden yola çıkıp birer meşale gibi dağılmıştınız imparatorluğun enkazı üzerinde karanlığa bürünen Anadolu'ya. Koca Anadolu'nun göğündeki koca koca yıldızlar yere inmişti sanki. Vardığınız her yer aydınlanmıştı birer birer.

Anadolu'nun yoksul köylerine umudun ve güzel günlere olan inancın ezgisini taşımıştınız. Büyük bir yıkımın ardından türkülerini bile susmuş bir halkın umuduydu sizin ezgileriniz. Mandolin, akordeon ve bağlama ezgileri yankılanmıştı küçük köy okullarında. Yazgıları ırgatlıktan öteye gidemeyen köy çocukları kitap okur olmuştu. Köylerinin ardında koca bir dünya olduğunu ayımsamışlardı ve inanmaya başlamışlardı mutlu bir geleceğe.

Her öykünün bir kahramanı vardır elbet. Sizin kahramanınız Tonguç Baba'ydı. Enstitü ruğunu yoktan var eden ve köy çocuklarına el uzatan bir kahramandı o. İsmail Hakkı Tonguç'un ölüm haberini aldığı anda hüznü kesmiş ezgiler uçuşmuştu suskunluğundan, uzun süre öyle dolaşmıştın. Ağlamak senin için bir işkenceydi aslında. Gözlerinden süzülürken şaşalayan damlaları unutamam. Bir yıl sonra Hasan Ali Yücel'den gelmişti kötü haber. Geleceğe dair ne çok düşlerimiz vardı baba.

Yarı yıl tatili olduğu için somurtkan bir sessizliğe bürünmüşüeni okulum. Hava soğuk, İnce bir sızı dolanıyor dizlerimde. Yorgunluk mu? Evet, ama bedensel bir yorgunluk değil bu. Değişmeyen bir yazgıyı yapayalnız sürüklemenin hüznü. Binaya girer girmez ayağı nalınlı bir adamla karşılaşıyorum, elindeki kocaman bir mendille kollarını, ensesini kuruluyor. Beni görünce durup hacı yatmaz gibi yerinde salınıyor bir süre. Gülümsemeye çalışarak "Günaydın!" diyorum müstahdem zannettiğim bu arkadaş. Yüzünü ekşitip havayı koklar gibi burnunu oynatarak "Aleyküm selam! " diyor. Sonra gürültü yumağı gibi yuvarlanarak bir odaya yöneliyor. Okul müdürü yazıyor kapıda.

İlk sürgün... Gülümsüyorum, yere koy-

duğum bavulumu alıp: "Haydi yeni baştan!" diyorum. Cumhuriyetin ilk günleri gibi olsun diye yüzüm, seni düşünüyorum. Karanlığın hükmü çabuk geçer Garip Mustafa. Senden öğrendim Enstitülü olmanın erdemini. Gün döner, devran geçer elbet yakalarız sabahın şavkını.

"Haydi yeni baştan!"

Bir yolculuk bu. Bir sap gelincik hükmünde ömrün rüzgara direnme öyküsü. Günahlarımız sırtımıza çörekleniyor. İyiliğe, güzelliğe dair biriktirdiğimiz her şey bir kucak çiçek güzelliğiyle eşlik ediyor yolculuğumuza. Ardımızda güzel anılar ve güzel ezgiler kalıyor ölümsüzlük adına...

-SON-

Murathan ÇARBOĞA

**"Dikili Belediyesinin Köy Enstitüleri Konulu Öykü Yarışması"nda birincilik ödülüne değer bulunmuştur [2016].*

Türküm, doğruyum,
çalışkanım,
İlkem: küçüklerimi
korumak,
büyüklerimi saymak,
yurdumu,
milletimi özümnden çok
sevmektir.

Ülküm: yükselmek,
ileri gitmektir.
Ey Büyük Atatürk!
Açtığın yolda,
gösterdiğin hedefe
durmadan
yürüyeceğime
ant içerim.

Varlığım
Türk varlığına
armağan olsun.
Ne mutlu
Türküm diyene!

DAVAMIZ SONUÇLANDI: ÖĞRENCİ ANDININ KALDIRILMASI İPTAL

T.C.
DANIŞTAY
SEKİZİNCİ DAİRE
Esas No : 2013/10506
Karar No : 2018/2318

Davacı : Eğitim ve Bilm İşğörenleri Sendikası
Vekili : Av. Tansu BATUR
Konur 2 Sokak No:52/6 - Kızılay/ANKARA
Davalı : Milli Eğitim Bakanlığı - ANKARA
Vekili : Av. Esmâ ASTARLIOĞLU - (Aynı adreste)
Davanın Özeti : Milli Eğitim Bakanlığı İkoğretim Kurumları Yönetmeliğ'nin

"Öğrenci Andı" başlıklı 12. maddesini yürürlükten kaldıran 8.10.2013 tarihli ve 28789 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren Milli Eğitim Bakanlığı İkoğretim Kurumları Yönetmeliğ'inde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik'in 1. Maddesinin; öğrenci and'nin gerekçe gösterilmeksizin kaldırıldığı, dava konusu edilen düzenlemenin hangi kamu yararı salığıyla yapıldığının belirli olmadığı, öğrenci and'nin Milli Eğitim Bakanlığı İkoğretim Kurumları Yönetmeliğ'nin amaç ve ilkelerinde belirtilen konulara aykırılık teşkil etmediği, söz konusu öğrenci andında ifade edilen "Türk" kelimesinin etnik anlamda kullanılmadığı gerekçesiyle iptali istenilmektedir.

Eğitimİş

Ataç 2 Sokak 43/4 Kızılay / Ankara -T: 0312 454 12 06 • www.egitimis.org.tr • iletisim@egitimis.org.tr

Sevgili Ata'm.

02.05.2018

Seninle çok küçük yaşlarda tanıştırdı ailem beni. Ata sevgisini her şeyin üstünde tutmamı öğütledi. Daha o zamanlarda bile benim mavi gözlü büyük tahramanımdın. Bugün 17 yaşında bir genim. Yüreğimdaki sevgin tat ve tat büyüyor. Seni daha iyi anlıyorum seni örnek alıyorum, bıraktığın mirasa sahip çıkarak, bir Türk genci olarak açtığın yolda gösterdiğin hedefe kararlı bir şekilde ilerliyorum. Vatanıma, milletime ve en önemlisi sana layık bir genç olmaya çalışıyorum.

Küresel dünyada senin gibi bir lider bulmak mümkün değil Ata'm. Seni arıyoruz. Özellikle ben seni her zamankinden çok özledim. Bu özlem kelimelerle ifade edilmeyecek kadar zor. Mavi gözlü devim sana çok ihtiyacımız var. Bu ihtiyaç, sıradan bir ruhun yüce bir ruha duyduğu ihtiyaç. Ancak her zaman kendime şu sözlerini hatırlatıyorum: "Çeyiz bir gün çareciiz kalırsanız, bir kurtarıcı beklemeyin. Kurtarıcı kendiniz olun."

Senin gibi bir lidere sahip olmak, zor şartlarda kurduğun bu güzel vatanı yaşamak, bu dünyada bir insana verilebilecek en değerli ve büyük ayrıcalıktır Ata'm. Gözün ortada kalmasın verdiğin mücadeleleri biliyoruz. Cumhuriyetimize, bağımsızlığımıza, intikaplarına sahip çıkıyoruz. Hedefimize doğru, yılmadan, ödün vermeden azimle ilerliyoruz. Gururluyuz çünkü Liderimizin, tüm dünyaya tanındığını, tanınacağını, çareciliklerde senin adının anılacağını biliyoruz. Senin sevginle yetişip seninle öleceğimizi biliyoruz. Rahat uyu Ata'm ve bil ki bedenin toprakta olsa da ruhunla, fikirlerinle, karakterinle kalbimizde ve aklımızdasın.

Senin milletim olma şerefini bizlere yaşattığın için sonuza teşekkürler Ata'm.

Saygılarımla...

Mauve.
Sıla VAROL

ATA'YA MEKTUP YARIŞMAMIZIN ÖDÜL TÖRENİNİ GERÇEKLEŞTİRDİK

Büyük önder Mustafa Kemal Atatürk'ün, Samsun'a çıkarak, bağımsızlık ve özgürlük meşalesini yakmasının 99. yıldönümü nedeniyle düzenlediğimiz "Gençlerden Atatürk'e Mektup Yarışması"nın ödül törenini gerçekleştirdik.

Yarışmanın ödülü Çanakkale gezisinin ardından Genel Eğitim Sekreterimiz Suat Özkolay'la Anıtkabir'de Ata'nın huzuruna çıkan gençlerimizi Genel Merkezimizde ağırladık.

Genel Başkanımız Orhan Yıldırım, Genel Merkezimizde gerçekleştirilen ödül töreninde, mektup yarışmasına tüm illerden gençlerimizin olağanüstü bir katılım gerçekleştirmesinin mutluluk verici olduğunu söyledi. Yıldırım, "Yurdun dört bir yanından yarışma için mektup yazan gençlerimiz, ülkenin bu karanlık günlerinde bile nasıl da umut olduklarını bizlere gösterdi. Eğitim-İş ise ilke ve amaçları doğrultusunda Atatürk'ü ve cumhuriyeti öğretmeye ve savunmaya her zaman devam edecektir. Türk Ulusu'nun gönlünden, yüreğinden ve beyninden Mustafa Kemal'i silmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Gençlerimiz ve Cumhuriyetin öğretmenleri her zaman Ata'sına sahip çıkacaktır" diye konuştu.

Yarışmada, birincilik ödülünü kazanan Sıla Varol'a plaketini Genel Başkanımız Orhan Yıldırım, ikincilik plaketini Bahar Bozok'a Genel Sekreterimiz Ebru Sungar, üçüncülük plaketini Hilay Sansarcı'ya Genel Eğitim Sekreterimiz Suat Özkolay, dördüncülük plaketini Ferhan Özkol'a Genel Özlük Hukuk ve TİS Sekreterimiz Maksut Balmuk verdi.

Ceyhun Yıldız

› İBRİK

Yaşlı zeytinin dibinde. İkindiydi. Dünya tembel tembel dönüyordu. Temmuz, merhumun ayak ucunda üzgünce bekledi, gitti. Kimse gelmedi başka. Karıncalar bile oralı olmadı. Sadece zeytin, yüzyıllardır mırıldandığı o hüzünlü türküyü hışırdadı.

Yatsıleyin, uzaklardan köy imamının cırtlak sesi duyuldu, uykuluydu, sustu, evler de. Sırtlanlar uyandı sonra. Acıkmışlardı. Cesede saygıları yoktu. Başka kimse uyanmadı.

Öğle namazına müteakip eksik bir adam, eksik bir ilgiyle toprağı boyladı. Eller ceplere, duvarlar dudaklara geri konuldu. Mavi plastik bir ibrik mezarın şişkin göbeğinde unutuldu.

Yaşlı söğüdün gölgesinde. İkindiydi. Muhtarın aralık dişlerinden üç sözcük döküldü yere.

- Delasan değildi o !

Kahvedekiler dehşetle yerdeki harflere baktılar. Deli Hasan da baktı aralarından kafasını uzatarak. O da söyledi aynısını:

- Delasan değildi o!

Korkudan dilini yutmuş güruh tırıs geçti. Sanırsın bir at sürüsü geçti oradan. Atların ardından Deli Hasan, elinde mavi bir ibrik, sırtarak ve bağırarak koşuyordu:

- Delasan değildi o! Delasan değildi o!

Muhtarın evinin bahçesi. Yatsı dönüşü. Her kafadan bir ses korusunu imam susturdu:

- Tez mezarı kazmamız lazımdır!

- Ölen Delasan değilse , kimdir öyleyse?

Köylü, imamın cümlesini adeta tespih eder gibi sayıkladı:

- Kimdir öyleyse? Kimdir öyleyse? Kimdir öyleyse?

Fenerler ve kürekler ve de köyün meraklı çocukları imamın duaları eşliğinde mezarlığa girdiler. Kalabalık, titrek ve korkak bir kırkayak gibi yaklaştı mezara. Tez fenerler tutuldu. Tez kürekler vurul.... vurul vurulamadı!!!

Çünkü mezar kazılmış, ceset çıkarılmıştı!!!

Ertesi gün köylüler, belki onlarca yıl boyunca anlatabilecekleri bu garip hikayenin birer öznesi olmaktan memnun, olayın sırrını çözmek için kafa yormaya başladı. Tam köy kahvesi arı kovanına dönmüştü ki Deli Hasan elinde ibrikle göründü. Üzerinde iğrenç bir koku, etrafında sinek ordusu "gel gel" yapıyordu köylülere. Kırkayak yine yola koyuldu.

Köyün çıkışında bir tarla. Tarlanın başını bir korkuluk tutmuş. Deli Hasan kahkahalar atıyor. Uçarcasına dans ediyor mutluluktan. Korkuluğun eksik başı yerine Selim Emmi'nin koca bir resmini koymuş. Selim Emmi; Deli Hasan'ın ölmüş babası.

Korkuluk görevini yapıyor. Deli Hasan gülüyor...

Ceyhun YILDIZ

Işık Kansu

› İZİNDEYİZ

Ne yalan söyleyelim, “*izin-deyiz*” sözünü hep yadırgadık. İlkokulda bir öğretmenimiz vardı, “*izindeyiz, izindeyiz*” sözünü hep ağzında yuvarlardı. Atatürk ile ilgili bir ödev istemişti. Özenle hazırlamıştık.

Öğretmen sınıftaki herkese 5 tam not vermişti, bizim ise notumuzu kırmıştı. Sonradan öğrenmiştik bu düşük notun gerekçesini. Ödevin başına yapıştırdığımız kalpaklı Atatürk fotoğrafının yanına “Ya bağımsızlık, ya ölüm” yazmışım. Meğer, bilmeden büyük suç işlemişiz; Atatürk’ün Söylev’de dile getirdiği bu sözü anmak “*ideolojik bir tutummuş*”, kabul edilemezmiş!

Kitaplar okudukça, devrim tarihi sürecini öğrendikçe anladık ki, biz neredeyse Atatürk’ün ölümünden sonra onun hiç izinde olmamışız. Tıpkı, Atatürk’ün çevresindeki kimi Osmanlı paşaları ve algısı donuk bürokratlar gibi. Zaten Atatürk’ün sözlerinden ve atılımlarından anlıyoruz ki, o da kimsenin onun izinden gelmesini istememiş. Daha doğrusu, neredeyse bir avuç aydın ile tek başına yarattığı devrim dondurulsun istememiş.

Düşünün, Atatürk ve bir avuç aydının yarattığı devrim; hem rönenansı, hem reformu, hem Fransız devrimini, hem 19. yüzyıl boyunca yaşanan sanayi devrimini, hem de 1915 Rus devrimini içinde barındırır, üstüne Anadolu insanının doğasını ve yaşamla barışık felsefesini, dahası en önemli ilkelerinden biri olan “*bağımsızlığı*” ekler. Türk devrimi özgündür, örnektir. Gündelik yaşamla harmanlandığı, kurtuluştan güç aldığı için derinliktir. O derinlik, tutuculuğa izin vermez, ama devrimin sürdürülmesini zorunlu kılar. Aklın, toplumun ve insanın özgürlüğünün bir arada yürümesi üzerinde temellenir. Bu birbirinden ayrılmaz üç kardeş özgürlük, özünde taşıdıkları anlam ve bütünlük yüzünden bir izne ya da nöbete gerek duymazlar.

Dünyanın ve insanlık ailesinin evrimsel gelişmesine baktığımızda, devrimler yapılmış, geriletilmiş, ama kazanımları silinememiştir. Çünkü toplumların, insanın, hatta doğanın gözeneklerine sinmişlerdir. Devrimler, elde silah ya da belenmiş beylik sözlerle başında beklenecek oluşumlar değildir. Sürdürülür ve yaşatılırlar. Tıpkı yaşam gibi sürüp giderler. Ölmezler, kuşaktan kuşağa aktarılırlar.

Doğrudur, devrimlerin yarattıkları, karşıdevrimin etkisiyle zaman zaman silikleşir. Tıpkı bugün Atatürk’ün güven verici sesinin duyulmaz, Türk devriminin halkçı, bağımsızlıkçı yelinin hissedilmez olması gibi.

Ancak, 1923 devrimi bizim ta içimize bir gül aşısı vurduğu için içinde bulunduğumuz kötü gidişi algılayabiliyoruz. Bilincimizde ışıyor yağmur, çamur ve sonra güneş. Doğru ya, sonra güneş.

Türk devrimi, tüm devrimler gibi içimizde yanan güneştir.

Devrimlerin tek kalıtı vardır: Övünerek, güvenerek çalışmak!

Işık KANSU

› ÇGD HUKUK ÖDÜLÜ EĞİTİM-İŞ'İN

Eskişehir'de, Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) Eskişehir Şubesi ve Tepebaşı Belediyesi'nin destekleriyle "ÇGD Uğur Mumcu Anma Gecesi ve Ödül Töreni" düzenlendi.

Tepebaşı Belediyesi Zübeyde Hanım Kültür Merkezi'nde yapılan etkinlikte, sendikamız Eğitim-İş adına, Genel Başkanımız Orhan Yıldırım'a hukuk dalında ödül verildi.

Okullarda Andımızın yeniden okutulması mücadelesinde beş yıl sonra kazanım elde eden Eğitim-İş, Danıştay kararını uygulamayan bakanlık yetkilileri hakkında suç duyurusunda bulunarak hukuk mücadelesini sürdürmektedir.

Bu anlamlı ödülü Eğitim-İş'e layık gören, Eskişehir ÇGD ve Tepebaşı Belediyemize teşekkür ederiz.

UĞUR MUMCU'YU KATLEDİLİŞİNİN 26. YILINDA SAYGIYLA ANIYORUZ

Cumhuriyet ve demokrasi mücadelesiyle ucunu sivirttiği keskin kalem, 24 Ocak 1993'te uğradığı suikastta kırıldı Uğur Mumcu'nun. Bu yiğit kalemi aramızdan ayrılışının 26. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

İlkeli ve cesur gazeteciliğin, tam bağımsız Türkiye'nin, gerici-liğe karşı mücadelenin simge isimlerinden Uğur Mumcu, mafya ve siyaset ilişkisine, teröre, yolsuzluğa, kökten dinci akımlara karşı, somut belgelere dayalı çalışmaları ve yayınladığı eserlerle hayatını derin yapıların ortaya çıkarılmasına adanmış, bu yapıların ortaya çıkmasından endişelenenler tarafından katledilmiştir.

12 Mart faşizminin "Sakıncalı Piyadesi" Uğur Mumcu'nun özel-leştirmeler ile ekonomik kaynaklarımızın peşkeş çekilmeye baş-landığı, etnik ve dinsel kimliklerin "demokratikleşme" adı altında ortaya atıldığı bir süreçte katledilmesi sıradan bir terör saldırısı olamaz.

Artık şu çok iyi anlaşılmıştır ki, ister dinsel, ister etnik olsun her türlü terörün arkasında emperyalizm ve işbirlikçileri vardır. Bugün hala Uğur Mumcu'nun katledilmesinin üzerindeki sis per-desinin bilinçli olarak aralanmamasını bu çerçevede değerlen-dirmek gerekir.

Bugün Türkiye'de 26 yıl öncesine göre değişen hiçbir şey yoktur. Bu bağlamda geçmişte Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Ahmet Taner Kışlalı, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Muammer Aksoy gibi aydınlarımız cinayetlerle susturulurken günümüzde emperya-lizm ve AKP iktidarının saldırıları demokrasiden, laik eğitimden, cumhuriyet devrimlerinden yana olan örgütlere, gazetecilere, aydınlara karşı yapılmakta, hukuksuz yargılamalar ve faşizan baskılarla karşı karşıya bırakılmaktadır.

Ancak Uğur Mumcu'nun da dediği gibi "Bir kalem susar, yerini bir başkası alır. Bu kalemler tükenmez. Ne kelepçeler, ne demir kapılar, ne iddianameler ve ne de beş yıldan yirmi yıla uzanan hapis cezaları, bu kalemleri korkutamadı, bundan sonra da kor-kutamaz"

Eğitim-İş olarak Uğur Mumcu'nun ve diğer devrimci aydınla-rımızın katillerinden elbet bir gün hesap sorulacağına yürekten inanıyor ve cinayetler, hukuksuzluklar, yolsuzluklar karşısında suskun kalmayacağımızın bilinmesini istiyoruz.

Av. Burak Sabuncu

› SENDİKALAR İÇİN YAKLAŞAN BİR TEHLİKE! *İdari Yargıda “Menfaat Ölçütü” Meselesi*

Esasında yıllar öncesinde kalmı köhnemiş bir tartışmanın son yıllarda tekrar gün yüzüne çıkartılmak üzere gündeme getirildiğine şahit olmaktadır.

Uzun yıllar Danıştay'ın en köklü içtihatları arasında yer almış olmasına, doktrinde de üzerinde neredeyse tartışma dahi kalmamış olan sendikaların dava ehliyeti ve menfaati konusuna tekrar dikkat çekmek gerektiği anlaşılmaktadır.

“Dava ehliyeti” kısaca bir davada davacı ya da davalı olarak işlem yapabilme yeteneği olarak ifade edilir. İdari yargıda da esasen bu kavram bakımından genel kuralların uygulanması söz konusu olup bununla birlikte özellik arz eden durum ise “menfaat ölçütü” kavramıdır. Diğer davalarda örneğin bir alacak davasında dava açabilme için ölçüt, “hak ihlali” iken idari yargıda, “menfaat ihlali” ölçütü söz konusu olup, hak ihlaline göre daha geniş bir kavram olarak yerini alır. Bu farklılık ise idari yargıda iptal davası açılabilmesinin alanının genişletilerek, dava açılmasını kolaylaştırarak, yönetimin [iktidarın] eylem ve işlemlerine karşı yargı denetimi yolunu artırmak, hukuk devleti ilkesine işlerlik kazandırmak düşüncesinden ileri gelmiştir.

Bu teorik tartışmanın pratikteki sendikalar bakımından yansıması ise oldukça önemlidir. Özellikle yönetmelik, yönerge vb. düzenleyici işlemlere karşı açılacak davalarda davaların esasına girilebilmesi bakımından ön şart niteliğinde olan bu husus öncelikli olarak karşımıza çıkmaktadır. Kısaca ifade edilirse; bir yönetmeliğe ya da bir idari işleme karşı açılacak davada, idari yargı merci, öncelikle bu davayı açmakta sendikanın menfaatinin olup olmadığı bakımından değerlendirme yapmaktadır. İlk incelemede sendikanın menfaati bulunmadığı yönünde karar vermesi halinde davanın esasına dahi girilmeden davanın reddi yönünde karar verilmektedir.

Düşünün ki ortada -örneğini vereceğimiz hususlarda olduğu gibi- son derece ağır ve açık hukuka aykırılıklar içeren bir yönetmelik ya da idarenin bir işlemi var! Teorik olarak yargı denetimi mümkün! Ancak pratikte menfaat ölçütü nedeniyle dava açılıp esasa girilemediği sürece karşılığı ise, idarenin işlemlerinin yargı denetiminden kaçırılması olacaktır.

Bu tartışmada Danıştay yıllardır, menfaat ölçütü ve

ehliyet kavramını geniş yorumlama eğiliminde olup, idarenin yargısal denetimi bakımından ön açıcı bir tavır geliştirmiştir. Bu konuda yüzlerce kararında; “Anayasanın Hak Arama Özgürlüğünü düzenleyen 36. maddesi uyarınca dernekler, sendikalar ve meslek kuruluşları gibi sivil toplum örgütlerinin, kuruluş amaçları doğrultusunda, çevre, tarihi ve kültürel değerlerin korunması, imar uygulamaları gibi kamu yararını yakından ilgilendiren konularda, idari yargı mercileri önünde iptal davası açabilecekleri ve hukuki menfaatleri somut, güncel ve meşru olmak kaydıyla bu tür sivil toplum kuruluşlarının kendi kuruluş amaçları çerçevesinde iptal davası açmada 2577 Sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu uyarınca özel (sübjektif) ehliyet sahibi oldukları anlaşılmaktadır...” şeklindeki tanımlamasıyla, anayasal hak arama özgürlüğü ve kamu yararı lehine bir noktada bulunup, sendikalara dava açma ehliyeti bakımından geniş bir hareket alanı yaratma eğiliminde yer almıştır.

Ancak son birkaç yılda, Danıştay'ın bu ön açıcı yorumunun, kimi zaman -özellikle siyasi iktidarın öncelik verdiği baskılayıcı konularında- sekteye uğradığı, Daire kararlarında kendini göstermektedir. İktidarın doğrudan hedef aldığı ve adeta varlık sebebi olarak ilan ettiği kimi konularda, Danıştay'ın bu davalara bakmakta isteksiz ve çekingen davrandığı açıkça hissedilmektedir.

Bu tavır öylesine çelişkilidir ki kimi zaman daha önce aynı alanda baktığı ve karar verdiği bir konuda sonrasında bu ehliyet meselesinden davanın esasına dahi girmemektedir.

Özellikle eğitim alanında söz konusu düzenleyici işlemlere karşı açılan davalarda yetkili Danıştay 8.Dairesi'nde, sendikaların dava ehliyeti konusunda sınırlayıcı bir eğilimin oluştuğunu belirtmek gerekir. Bununla birlikte son sözü söyleyen Danıştay'ın üst temyiz merci olan İdari Dava Daireleri Kurulu ise halihazırda eski genişletici yorumunu devam ettirse de alınan kararların üye sayısına göre “kıl payı” denilecek şekilde bir çoğunlukla alındığı dikkatle izlenmektedir.

Çok çarpıcı bir örnek olarak; EĞİTİM-İŞ olarak, 25.06.2015 tarih ve 29397 sayılı Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe giren Millî Eğitim Bakanlığı Okul Öncesi Eğitim Ve İlköğretim Kurumları Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik'te düzenlenen ;"Ortaokul/İmam-hatip ortaokulu 5 inci, 6 ncı ve 7 nci sınıf öğrencilerine velisinin yazılı başvurusu üzerine bir eğitim ve öğretim yılı Diyanet İşleri Başkanlığının açmış olduğu hafızlık eğitimine devam etmelerine izin verilir. Hafızlık eğitimine devam ettiğini belgelendirenlerden o eğitim ve öğretim yılı için devam zorunluluğu aranmaz." şeklindeki düzenlemenin iptali konusunda açtığımız davada, Danıştay 8.Dairesi, sendikanın dava ehliyeti olmadığı ve bu davayı açamayacağı gerekçesiyle reddettiği davada , temyizimiz üzerine Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu, işaret ettiğimiz şekilde, sendikanın eğitim öğretim alanının bütününe ilişkin düzenlemelerde menfaat sahibi olduğu, menfaat konusunun geniş yorumlanması hukuk devleti ilkesinin olmazsa olmaz gereklilerinden olduğu gerekçesiyle Daire kararını bozmuş ve davanın esastan incelenmesi gerektiğine karar vermiştir . Burada en dikkat çeken nokta ise İdari Dava Daireleri Kurulu bu kararını 15 üyenin 8'inin çoğunluğu ile almış olmasıdır. Yani konuya ilişkin karar 8'e karşı 7'e oyla alınmıştır. Bu da göstermektedir ki bu genişletici yorumun her an değişebilecek olması söz konusudur.

Nitekim son dönemde MEB düzenlemeleri aleyhine açılan tüm davalarda MEB, öncelikli olarak bu davalarda sendikanın dava ehliyeti bulunmadığı bu nedenle de bu davalara görülmesi arzusu ve talebini mahkemelerde ileri sürmektedir.

Diğer yandan 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları ve Toplu Sözleşme Kanunu'nda yer alan, sendikaların üyelerinin hak ve menfaatini ilgilendiren konularda dava açabileceği şeklindeki düzenlemeyi, sendikaların aleyhine, menfaat ölçütünü sınırlayıcı bir yorum ile sadece üyelerini ilgilendiren konularda dava açabileceği şeklindeki değerlendirmelerle karşılaşmaktayız. Dahası kimi zaman bu sınırlamayı daha da ileri götürerek, üyelerinin tamamının menfaatini ilgilendiren konularla dava açabileceği şeklinde sınırladığına dahi şahit olmaktayız. Bu yorum türü esasen dava açmayı olanaksız hale getirecek nitelikte bir değerlendirmedir. Nitekim EĞİTİM-İŞ özelinde değerlendirildiğinde, eğitim hizmetleri alanının bütününde faaliyet gösteren bir kamu görevlileri sendikası olan EĞİTİM-İŞ' te üniversitelerde görevli akademisyenden, MEB'e bağlı okullarda görev yapan hizmetlerin üye olduğu dikkate alındığında, üyelerin özlük hakları ve sorunları bakımından birbirinden tamamen farklı hukuki statüler yer almaktadır. Bu farklı statüdeki üyelerin tamamını ilgilendiren konu sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıdadır. Bu halde dava açılacak bir idari işlemin, sendikanın üyelerinin tamamını ilgilendirmesi neredeyse imkansızdır. Bu durumda da herhangi bir konuda sendikanın dava açması imkansız hale gelir.

Örneğin, son derece ağır ve açık bir hukuka aykırılık olarak bazı ilçe millî eğitim müdürleri ataması, yazılı sınava tabi olmaksızın gerçekleşmiş, bu denli hukuka aykırı bir duruma karşı

açtığımız davada mahkeme, sendika üyelerinin tamamını ilgilendirmede gerekçesiyle, sendikanın bu davayı açmakta dava ehliyeti olmadığından esas incelemesi dahi yapmadan davanın reddine karar vermiştir. Görüleceği üzere bu denli hukuka aykırı bir işlem yargı denetimi dışında kalmış durumdadır.

Diğer yandan düzenleyici işlemlerde mesela yönetmeliklerde sendikaların bu davaları açamayacağı yorumu, fiilen o yönetmeliğe dava açılmasını ve yargı önüne getirilmesini imkansız hale getirecektir. Bir düzenleyici işlemin hukuka aykırı olduğunun tespitinin bireysel olarak ilgili vatandaşlar tarafından gerçekleştirilmesi olanaksızdır. Örneğin, binlerce üyesi olan, eğitim uzmanları bulunan, onlarca avukatı olan, mali kaynakları olan biz sendikalarda dahi, soyut olarak ortaya çıkan yönetmeliklerin takip edilmesi, ilerde hangi sorunlara ve sonuçlara neden olabileceğinin öngörülmesi, mali külfetinin üstlenilmesi çok ciddi bir örgütlenme, uzmanlık ve kaynak gerektiren bir konudur. Böylesi bir takibin menfaat sahibi olduğu gerekçesiyle bireysel olarak vatandaşlardan beklenmesi açıkça idareyi yargı denetimi dışında bırakmak demektir.

Sonuç olarak, baskıcı ve hukuk devleti ilkesinden bi'haber idareler, özellikle sendika ve diğer demokratik kitle örgütlerinin, idarenin işlemlerine karışmamasını, eylem ve işlemlerinin yargı denetimine tabi olmamasını arzulamakta, yargıyı bir ayak bağı olarak görmektedir. EĞİTİM-İŞ tarafından açılan "Andımız" davasından da hatırlanacağı üzere, mahkemelerin kararları ile idarenin tasarruf alanına girdiği, yetkisini aştığı ifade edilerek kararlar yerden yere vurulmakta, tanınmayacakları ilan edilmekte, dahası mahkemelere tehdide varan açıklamalar ibretle izlenmektedir. Nitekim idare, beğenmediği kararları da zaten çoğu zaman pervasızca gereği gibi uygulamamaktadır.

Ne yazık ki mahkemelerde de son dönemde gelişen eğilim ise iktidarın özellikle baskıcı olduğu alanlara girmekte çekingen davrandığı bir yöne evrilmektedir. Bu bağlamda da sendikaların menfaati, dava ehliyeti konusu, en rahat çıkış yolu olarak değerlendirilmektedir. Ancak geline nokta, hukuk devleti ilkesinin hızla işlevsiz bir noktaya ilerlediği, idarenin yargı denetiminden kaçırıldığı, toplumda yargı sistemine duyulan güvenin azaldığı ise dikkate alınmamaktadır.

Av. Burak SABUNCU

¹ GÖZÜBÜYÜK, Şeref, Yönetmelik Yargısı, 26.Bası, Ankara 2017, s. 173 vd.

² Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu T. 15.10.2015, E. 2015/3346 K. 2015/3526

³ Danıştay 8.Dairesi T:08.10.2015 E.2015/8174, K.8303.

⁴ Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu T:28.04.2016 E.2016/665 K.2016/1851

ÖĞRETMENLER GEÇİM SIKINTISI VE MESLEĞE OLAN SAYGINLIĞIN AZALMASINDAN ŞİKAYETÇİ

Eğitim-İş, 24 Kasım Öğretmenler Günü nedeniyle öğretmenlerin ekonomik, mesleki ve sosyal durumlarını ortaya koyan bir araştırma yaptı.

Eğitim-İş'in, 23 ilde 1060 öğretmenle yüz yüze görüşerek yaptığı "Öğretmenlerin Ekonomik, Mesleki ve Sosyal Durumlarına İlişkin Öğretmen Görüşleri" adlı araştırma sonuçları, öğretmenlerin ekonomik ve sosyal olarak çok zor durumda olduğunu ortaya çıkardı.

Bunun yanı sıra devlet okullarında niteliğin düştüğü öğretmenler tarafından ifade edilirken, öğretmenlerin sadece yüzde 45,76'sı Milli Eğitim Bakanının eğitimin sorunlarını çözebileceğine inanıyor. Öğretmenlerin yüzde 70'i ise vakıf, dernek ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın eğitime müdahalesinden rahatsız.

Araştırmaya katılan öğretmenlerin yüzde 77,83'ü öğretmenliğin saygın bir meslek olma özelliğini kaybettiğini belirtirken, yüzde 64,72'si borçları nedeniyle motivasyonunun azaldığını söylüyor. On öğretmenden dördü daha çok gelir elde edebileceği bir iş bulması halinde öğretmenliği bırakacağını ifade ediyor.

Araştırmaya göre, öğretmenlerin yüzde 42,17'si ikiden fazla kredi kartı kullanıyor ancak yüzde 29,25'i kredi kartının sadece asgari borcunu ödeyebiliyor. Öğretmenlerin yüzde 32,55'i şahıslara borcu olduğunu belirtirken, yüzde 22,36'sı ek iş yapıyor.

Araştırmanın dikkat çeken sonuçları şöyle:

1. Araştırmaya katılanların %70,09'u gelişmiş ülkelerdeki öğretmenlerden daha düşük maaş alıyorum ifadesine kesinlikle katılıyorum, %17,64'ü ise katılıyorum cevabını vermiştir. Öğretmenlerin %87,73'ü gelişmiş ülkelerdeki öğretmenlerden daha düşük maaş aldıklarını ifade etmiştir.
2. Öğretmenlerin %75,85'i maaşının düşük olması nedeniyle toplumdaki saygınlığını azaldığını belirtmiştir.
3. Öğretmenlerin %64,72'si borçları nedeniyle motivasyonunun azaldığını ifade etmiştir.
4. Öğretmenlerin %50,66'sı çocuklarının dengeli bir şekilde beslenemediğini ve gıda ihtiyaçlarını tam olarak karşılayamadığını belirtmiştir.
5. Öğretmenlerin %57,45'i çocuklarının kılık kıyafet ihtiyacını rahat bir şekilde karşılayamadığını belirtmiştir.
6. Öğretmenlerin %43,96'sı çocuklarının eğitim ihtiyacını karşılayamadığını ifade etmiştir.
7. Öğretmenlerin %38,87'si daha çok para kazanacağı iş imkanı olması halinde öğretmenliği bırakacağını belirtmiş, %23,04'ü ise kararsız olduğunu ifade etmiştir.
8. Öğretmenlerin %50,66'sı gelirlerinin yetersizliği nedeniyle psikolojik sorunlar yaşadığını ifade etmiştir.
9. Öğretmenlerin %81,04'ü son bir yılda yaşanan fiyat artışlarının bütçesini daha fazla etkilediğini belirtmiştir.
10. Öğretmenlerin %50,19'u görevden alınma korkusu yaşadığını belirtmiştir.
11. Öğretmenlerin %57,54'ü öğrencilerine örnek olabilecek şekilde giyinemediğini ifade etmiştir.
12. Öğretmenlerin %75,57'si devlet okullarında eğitimin niteliğinin her geçen gün düştüğünü belirtmiştir.
13. Öğretmenlerin %43,86'sı gelecekte ümitli olmadığını, %18,49'u ise kararsız olduğunu belirtmiştir.
14. Öğretmenlerin %46,89'u okul yöneticilerinin öğretmenlere siyasi baskı yaptığı, %17,64'ü ise kararsız olduğu yönünde cevap vermiştir.
15. Öğretmenlerin %70,38'i okul yöneticisi olmak için mutlaka torpile ihtiyaç olduğunu ifade etmiştir.
16. Öğretmenlerin %77,83'ü öğretmenliğin saygın bir meslek olma özelliğini kaybettiğini belirtmiştir.

17. Öğretmenlerin %69,9'u devlet okullarında niteliğin düşmesi nedeniyle öğrencilerin özel okullara yönlendiğini belirtmiştir.

18. Öğretmenlerin sadece %45,76'sı Milli Eğitim Bakanının eğitimin sorunlarını çözebileceğine inandığını belirtmiştir. %30'u çözemeyeceği yönünde görüş belirtmiştir.

19. Öğretmenlerin %63,78'i Milli Eğitim Bakanına müdahale edildiğini ifade etmiştir.

20. Öğretmenlerin %70'i vakıf, dernek ve diyanetin eğitime müdahalesinden rahatsız olduğunu belirtmiştir.

21. Öğretmenlerin %42,45'i ev kredisi ödediğini belirtmiştir.

22. Öğretmenlerin %25,75'i araba kredisi ödediğini ifade etmiştir.

23. Öğretmenlerin %31,79'u kirada oturduğunu belirtmiştir.

24. Öğretmenlerin %16,98'i çocuklarının eğitimi için kredi çektiğini belirtmiştir.

25. Öğretmenlerin %22,36'sı ek iş yaptığını belirtmiştir.

26. Öğretmenlerin %42,17'si ikiden fazla kredi kartı olduğunu ifade etmiştir.

27. Öğretmenlerin %32,55'i şahıslara nakit borcu olduğunu ifade etmiştir.

28. Öğretmenlerin %29,25'i kredi kartının sadece asgari borcunu ödeyebildiğini ifade etmiştir.

29. Öğretmenlerin %11,23'ü maaşında icra olduğunu ifade etmiştir.

30. Öğretmenlerin %18,58'i maaşına en az bir kez icra geldiğini ifade etmiştir.

31. Öğretmenlerin %53,68'i son bir yıldır tiyatroya gitmediğini belirtmiştir.

32. Öğretmenlerin %37,08'i son bir yıldır sinemaya gitmediğini ifade etmiştir.

33. Öğretmenlerin %37,83'ü haftada bir kez ailesiyle yemeğe gidebildiğini ifade etmiştir.

34. Öğretmenlerin %53,96'sı tatilini evinde ya da köyünde geçirdiğini belirtmiştir.

35. Öğretmenlerin %78,4'ü günlük gazete almadığını belirtmiştir.

36. Öğretmenlerin %58,87'si her ay bir kitap alamadığını belirtmiştir.

AKP HÜKÜMETİNE ÖNERİLERİMİZ

- 1- Öğretmenlerin ve eğitim çalışanlarının yoksulluk sınırı altında ücret almalarına son verilmelidir.
- 2- Eşit işe eşit ücret kapsamında ek ders adaletsizlikleri giderilmeli, diğer çalışanlara verilen ek ödeme öğretmenlere ve eğitim çalışanlarına da verilmelidir.
- 3-3600 Ek gösterge hemen verilmelidir
- 4-Çalışanların üstündeki vergi yükü (vergi dilimi) en fazla %10 olmalıdır
- 5-Ücretli, sözleşmeli öğretmenliğe son verilmeli, kadrolu güvenceli atama yapılmalıdır.
- 6-Öğretmen ve yönetici atamaları başta olmak üzere tüm atamalarda mülakat kaldırılmalı, tüm kademelerde somut kriterler ile liyakat esas alınmalıdır
- 7-Öğretmenlerin aile bütünlüğü, yer değiştirme adaletsizliği sorunları çözülmelidir.
- 8- Öğretmenlik meslek kanunu öğretmenlerin iş güvencesini sağlayacak, mesleki saygınlığı güçlendirecek şekilde düzenlenmelidir.
- 9-Öğretmenlere ve eğitim çalışanlarına yönelik şiddetin önüne geçecek önlemler alınmalıdır.
- 10-Uzman/Başöğretmen adaletsizliği giderilmeli, bu unvanlar kaldırılarak 5 yılını dolduran öğretmenlere Uzman Öğretmenlik, 10 yılını dolduran öğretmenlere baş öğretmenlik tazminatı ödenmelidir.
- 11- 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde öğretmenlere ve eğitim çalışanlarına bir maaş ikramiye verilmelidir.
- 12- Öğretmenlerin ek ders ücretleri 2019 için en az 25 TL olmalıdır.
- 13- İnternet hizmeti öğretmenlere ücretsiz olmalıdır.
- 14- Öğretmenlere toplu taşıma araçları ücretsiz olmalıdır.
- 15- Öğretmenlerin sınav görev ücretleri en az iki katına çıkarılmalıdır.
- 16- Öğretmenlere temsil tazminatı ödenmelidir.
- 17- Lojman imkanı olmayan yerlerde eğitim çalışanlarına kira yardımı verilmelidir.
- 18- Çocuk yardımları artırılmalıdır.

Oya Adıyaman

Oya ADIYAMAN

İstanbul 5 no'lu Şube Sekreteri

OBJEKTİF

Fotoğraf benim için bir tutku bir nefes alma noktası hayatımda. Fotoğrafla tanışmam daha çocuk yıllarıma dayanıyor. Dedem yaşadığımız yerin ilk ve tek fotoğrafçısıydı. Bende onun yanın da zaman geçirmekten çok keyif alırdım. Profesyonel bir makine ile tanışmam ve bu yolda eğitim almam yaklaşık 10 yıl öncesine dayanıyor. Eğitim aldıkça ve Sanat Tarihi mezun olmamın verdiği bir avantajla fotoğraf bende bir tutkuya dönüştü. Kendime yaratabildiğim boş zamanlarda fotoğraf çekmek için Türkiye'nin birçok noktasına gitmekten, fotoğraf çekmekten, deklanşörün sesini duymaktan çok büyük keyif alıyorum.

Hayatın içinden doğal kareler yakalamayı, doğa fotoğrafları çekmeyi ve doğanın içinde makro fotoğraflarla ayrıntılara inmeyi seviyorum. Fotoğraf biraz da hayata bakış açının vizörün arkasından yansımasıdır. Bir çok kişi aynı şeyi çeker ama bakış açına göre farklı kadrjlara sahip olursun. Hayata bakış açına göre kadrjını belirlersin.

Bu 10 yıl içinde iki kere yarışmaya katıldım. Biri Orman ve Su İşleri Bakanlığının bir yarışmasıydı 3.lük ödülüne layık görüldü fotoğrafım. Bir diğeri de Airfel firmasının yarışmasıydı orada 2016 takviminde fotoğrafım yer aldı. Bir çok karma sergiye katıldım. Önümüzdeki hedefim belli bir tema üzerinden bireysel fotoğraf sergisi açmak.

Kapadokya

Yedigöller, OSİ Bakanlığı Yarışması Türkiye 3.lüğü

Mor Gabriel-Mardin

Gölyazı-Bursa

Pamukkale-Airfel 2016 takviminde yer aldı

Maksut Balmuk

› ÖNEMLİ OLAN DOĞRU YERDE OLMAK

Son dönemlerde özellikle de 15 Temmuz sonrasında, kamu çalışanlarının örgütlenmeye yani sendikalı olmaya ilişkin cümleleri “aman beni sendikaya bulaştırmayın”, “ben biraz daha bekleyeceğim” şeklindedir.

Aslında mesele örgütlü olup olmadığınız değil, nerede olduğunuzda gizli. Bunu söylerken akıllara, 15 Temmuz sürecinde neredeyse tüm üyeleri ihraç edilen FETÖ sendikası olarak anılan sendikanın geldiğini anlayabiliyoruz.

Fakat yasal bir sendikaya üye olmak, bankaya para yatırmak, okula kayıt olmak vs. suç olmamalı ya da sendikanın yaptığı yanlışlığın bedelini üye ödememeli. Üye sorumlu tutulamaz. Yönetim sorumlu tutulabilir; belki ilişkileri, doğruları, yanlışları hukuki zeminde karşılaştırılarak. Yani yargısal sürece tabi tutularak.

Evet 15 Temmuz’da bir çok kamu çalışanı sendikal bağlantıdan ihraç edilmiştir. Buradaki kıstası da sizlerle paylaşmış olalım o dönemden edindiğimiz tecrübe ile.

Masumiyet Karinesi

Eğer belirtilen sendikaya 12 ay ve üzeri üyeliği söz konusu ise ayrıca 2016’da [darbe girişimi yılında] bir gün bile bu sendika üyesi olmuş ise ihraç edildiler. Sorgusuz sualsiz. Hatta suçları dahi söylenmeden. İşte buna karşı çıkışın adresi de sendikalardır. Evrensel hukukun gereği olan masumiyet karinesi çiğnenmiştir. Bizim anayasamıza da giren “suçluluğu mahkeme kararı ile saptanıncaya kadar kimse suçlu sayılamaz” şeklindeki güvence çiğnenmiştir.

Tabii ki olağanüstü bir süreç yaşandı ve olağanüstü sonuçları olmuştur. Devletin asli görevi olan devlete güvenin zedelenmesine yol açan uygulamalar yaşanmıştır. Er ya da geç bu sürecin geçeceği, insanların hakkının teslim edileceği inancını hep diri tutmaya çalıştık örgüt olarak.

Kimseyi suçlamadan, kendimizi hakim savcı yerine koymadan işimizi yaparak, bazen hiçbir şey yapamayıp sadece bir ses tonu ile karşıımızdaki anlayarak, anladığımızı hissettirerek mücadele ettik.

İşte kamu çalışanlarının üzerine çöken korkudan sıyrılmanın da yoludur örgütlü olmak. Hatta bu yanlış süreç haklı çıkardı bu söylemimizi.

Bu süreçte ihraç edilenden, açığa alınana kadar, sendikalı olandan olmayana kadar yüzlerce hatta binlerce örnekle karşılaştık. Sorun yaşayanların söylemi, “asla sendikaya bir daha bulaşmam” olmadı tek bir ağızdan söylercesine “daha çok örgütlü olacağım”, “daha çok çalışacağım”, “ama doğru sendikada olacağım” oldu.

Evet doğru yerde olmak çok önemli

O dönemde siyasi gücü de ekonomik gücü de olan sendikalar, üyelerine adeta kapıları kapattılar, telefonlarına çıkmadılar, hatta ve hatta taşra yöneticilerine mesajlar çekerek bu konularda üyelere destekte imtina etmelerini söylediler.

Bu da dalga halinde yayıldı ve birçok kamu çalışanı örgütlerinden kaçmaya başladı. Korkunun ve çekinmelerin sonucu olarak sendikalardan çekilmeler yaşandı.

Evet o süreç doğru değildi. Ama bu örgütlerden kopmayı değil daha çok örgütlü olmayı gerektirmekteydi. Eğer haksızlığa uğradıysanız ki sizden kaynaklı da olmayan sebeplerle karşılaştığınızda, avukatların bile acaba diyerek yaklaştığı dönem-

lerde, komşuların kapıyı kapattığı, geçmiş olsun demek için bile korkan insanların olduğu bir süreçte ortada kalmamanız için örgütlü olmak ama doğru yerde olmak gerekir.

O zaman sadece bir siz değil, bin olursunuz, on bin... olursunuz. Kapınızı çalan olur, yanınızda duran olur, sizin söyleyemediğinizi söyleyen, ulaşamadığınıza ulaşan, dertleşeceğiniz bir değil bin, on bin... dostunuz olur.

Bu nedenle doğru örgütün adresi; siyasal ya da makamsal menfaatlerin merkezi değil bilimselliğin, eşitliğin, laikliğin, demokrasinin merkezi olmalıdır.

İşte bu yüzden ki Eğitim-İş olarak bu zor süreçte bile, bunca emekliliğe rağmen geriye gitmeyen kurulduğu günden beri üye artışı sağlayan ama hormonlu değil gerçek artışın adresi olduk.

Bylock'çusunuz...

Hukukun askıya alındığı dönemde bile örgüt olarak hukuk bürolarımızla beraber en doğru kararları verdik. Bir gecede 27 arkadaşımız "sen bylock kullandın" denilerek memuriyetten edildi. Hepsine inandık, güvendik, yanınızdayız dedik. Bir dektef gibi iz sürdük, bir dost gibi bir olduk. Gözyaşlarına tanık olduk ama suçluluk değil "bana nasıl FETÖ'cü derler" gözyaşlarına. "Hayır dedik kimse bizde FETÖ'cü aramaya kalkmasın buna yeltenenler emin ki aynaya baktıklarında albümlerini karıştırdıklarında doğruyu bulacaklardır" dedik her mecrada.

Kendi üyelerimize kendinizi savcılığa ihbar edin, "bizi yargılayın"deyin dedik. Bu sayede hem korkmadığımızı, hem doğruluğumuzu hem de haklılığımızı haykırdık. İhbar dilekçesini almak istemeyen savcılarla karşılaştık ama haklı çıktık. Taksizlik kararları aldık. Tüm arkadaşlarımızı irdeledikaynı telefon operatörüne bağlı olduklarını, hatta büyük bir kısmının telefon markasının aynı olduğuna şahit olduk. Bir yerde yanlış yapıyorsunuz dedik, bu kadar tesadüf çok dedik. Olamaz doğal akışa aykırı dedik. Ve nihayetinde yapılan yanlışlıkların ortaya çıkarılmasına vesile olduk. FETÖ kumpası MORBEYİN olduğu ortaya çıktı. Binlerce kamu çalışanı geri döndü.

Yine gözyaşları sel oldu ama bu kez haklı gururun, haklılığın ispatının sevinç gözyaşları idi.

Evet gerçekten suçlu olduğunı düşündüğümüz insanlar olabilir ama onların suçluluğuna biz karar veremeyiz. Suçlu diye itham edemeyiz. Biz hakim değiliz, savcı değiliz olsak bile elimizde bilgi olmalı, belge olmalı.

Evet örgütlü olmak şart...

Tekrar edecek olursak örgütlü olmak şart ama doğru yerde olmalıyız. O zaman güçlü ve güvende hissederiz kendimizi. Örgütlü olmak bir imzaya bakar. Ayrılmak da öyle ama önemli olan o imzaların arkasında durmak örgütlere hesap sormak, sorgulamak, haksızlık karşısında susmadan, kime yapılırsa yapılsın yanlışla göz yummadan mücadele etmek gerek...

Özellikle de baskının arttığı dönemlerde susmayı değil daha yüksek sesle konuşmayı seçmeliyiz.

Ne diyor Uğur Mumcu;

"Bir kişiye yapılan haksızlık tüm topluma karşı işlenmiş suçtur. Susanlar da bu insanlık suçlarına katılmış olur"

İşte bu yüzden yani susmadıkları için, doğruyu savundukları için halen varlar bedenleri aramızda olmasa da;

Bahriye ÜÇÖK, Muammer AKSOY, Uğur MUMCU, Ahmet Taner KİŞLALİ

Saygılarımla...

Maksut BALMUK
Genel Özlük-Hukuk ve TİS Sekreteri

Ben Öğretmeni

Düşmanı yurttan attı.
Bayrağı göndere taktı.
Karanlığa meşale yaktı.
O Atatürk

Ben öğretmeni

Durmak yok vakit geçti,
Çağdaş medeniyeti seçti
Tahta başına geçti.
O Atatürk

Ben öğretmeni.

Arşın endaze devri bitti.
Fes çıkarıp şapka giydi.
İlim irfan dersi verdi.
O Atatürk

Ben öğretmeni.

Yeni yeni yaptı yollar
Çalıştı hep fabrikalar
Yarattı o harikalar
O Atatürk

Ben öğretmeni

Şener ALTUN

Şener ALTUN

Artvin ili, Şavşat ilçesine bağlı, Karaağaç Köyü'nde doğdu. Çeşitli okullarda Sınıf Öğretmenliği ve yöneticilik yaptı. Halen Balıkesir-Altıeylül Plevne İlkokulu'nda sınıf öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

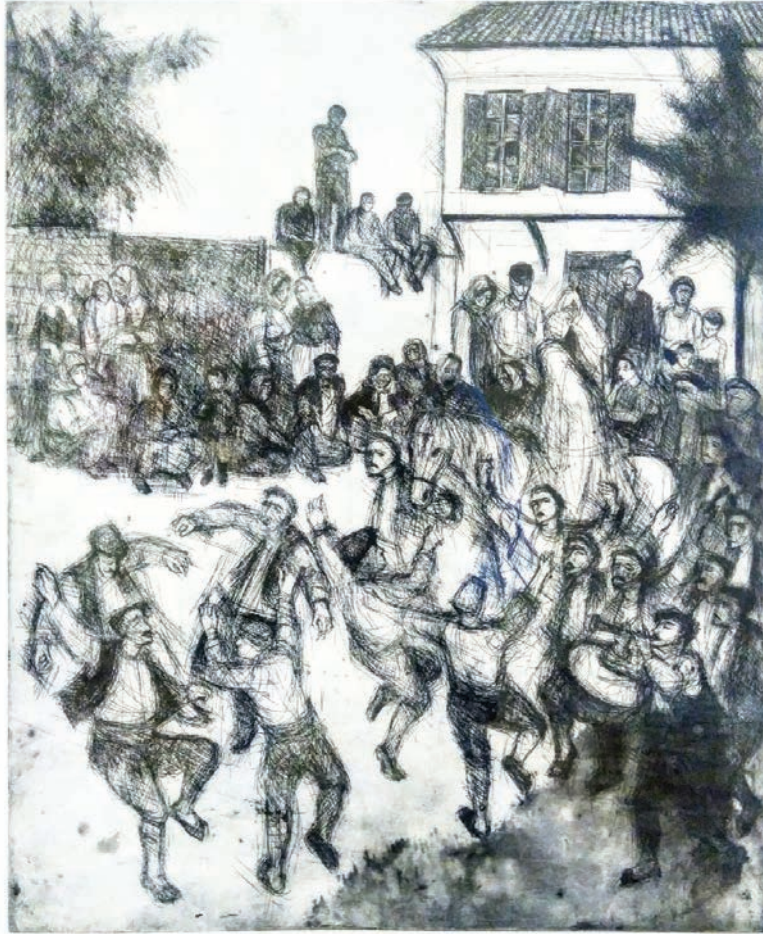
Yayınlanmış Kitapları:

- 1- Kumdan Bezler
- 2- Bir Şiir Bilmeli İnsan
- 3- Hayal
- 4- Kralın Doğum Günü
- 5- Harçlık

100 YIL ÖNCE 19 MAYIS GÜNÜ
BİR GEMİ
YANAŞTI SAMSUN'A
SABAH KARŞI

Nilgün AKBAŞ, Köy düğünü, Gravür

Eğitimiş
EKENEK
Sanat olsun

